

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEHEIMZINNIGE KONDOR

N° 2580

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De geheimzinnige kondor

HOOFDSTUK I.

DE EED AAN BOEDHA

Een snerpende door merg en been gaande gil, een oorverdovend geraas, een geknars alsof duizend verroeste ankerkettingen tegelijk over het dek van een schip ratelen, een gesis als van honderde woedende slangen, een geschreeuw, een gestap van talloze voetstappen, een vragen hier, een antwoorden daar, een verwarring, een gedrang, ziedaar het beeld van een een station binnenstomende spoortrein.

Enkele ogenblikken was het perron onder de stalen en glazen overkapping van Charing Cross een toonbeeld van verwarring, maar dat duurde slechts enkele ogenblikken, want nadat de reizigers waren uitgestapt en het perron hadden verlaten en de trein opgestoomd was, keerde in het station de rust weer, een rust, die echter van korte duur zou zijn en slechts zou heersen tot het binnenkomen van de volgende trein.

Een paar minuten, nadat de trein was binnengekomen, en alle reizigers naar de uitgangen waren gegaan, om zich

vandaar, per auto of per ondergrondse trein naar de plaats van bestemming in het reusachtige Londen te begeven.

Uit een der laatste wagons van de juist aangekomen trein waren drie mannen gestapt. Bij de eerste oogopslag was te zien, dat zij geen Europeanen waren.

Hun gelaat was als een strak masker, waarop de aandoeningen der ziel, zich niet aftekenden. Hun huidskleur was bruin, hetgeen erop wees, dat zij uit landen kwamen, waar de zon heter schijnt dan in de lage landen aan de Noordzee, terwijl hun gedrag wees op een kalmte, welke het eigendom schijnt te zijn van een bespiegelende opvatting, die Europeanen, die een strijd om het bestaan moeten voeren, totaal vreemd is.

Op het ogenblik, dat zij buiten kwamen, was het hun gelukt een taxi te vinden, waarvan de chauffeur bereid was naar enige vragen van het drietal te luisteren.

Daar de chauffeur blijkbaar moeite had hen te begrijpen; moesten zij met de nodige gebaren het hem duidelijk maken. Ten slotte haalde een lange man met een grijze baard, een blaadje papier uit zijn portefeuille en overhandigde dit de chauffeur.

Op dit blaadje papier stond de naam van een hotel genoteerd en was de chauffeur alles duidelijk. Het drietal stapte in en een ogenblik later reed de taxi door de Londense straten.

Zij waren alle drie keurig gekleed, waaruit men zou kunnen opmaken, dat zij behoren tot een buitenlandse diplomatieke missie. Hun gebruide wangen en de donkere ogen wezen op hun Oosterse afkomst, zodat men daaruit kon afleiden, dat zij afkomstig waren uit het vroegere Brits Indië.

Gedurende de rit spraken zij geen woord.

De oudste der drie overhandigde de eigenaar van het hotel, waar zij afstapten, een aanbevelingsbrief en spoedig waren de nodige formaliteiten vervuld.

De vreemdelingen werden hun vertrekken aangewezen.

Nauwelijks was de deur achter hen dicht of de grijsaard maakte zijn handkoffer open, nam daaruit een gouden Boedhabeeld en zette het op tafel.

Vervolgens nam hij uit de koffer een aantal voorwerpen, alle dienende voor de eredienst aan Boedha en rangschikte ze precies op dezelfde wijze als men dat ziet in de Boedhistische tempels.

Het laatste van deze voorwerpen was een koperen rooster van boven met een geperforeerd deksel afgesloten en op een koperen driehoek rustend.

Uit kleine busjes schudde hij enige korrels op de koperen schaal en stak ze in brand.

Intussen waren de twee jongere metgezellen van de grijze heer naar hun kamers gegaan, welke aan de zijde grensden.

Snel ontdeed de man zich nu van al zijn kleren en trok een wit zijden, met goud geborduurd gewaad aan.

Toen hij hiermede gereed was, trokken lange nevelslierten uit de brander door het vertrek en hulden het in een

mystiek waas.

Daarna nam hij uit de zak van zijn overjas een klein instrument, dat op een fluit geleek.

Hij zette het aan zijn lippen en een zangerige toon klonk door het vertrek, waardoor zijn twee metgezellen door hem geroepen werden.

Beiden vroegen tegelijk:

— Wat beveelt gij, heer?

De grijsaard sloeg de mouwen van zijn kleed op, zodat de bovenarm nu te voorschijn kwam, waarop zich drie grote littekens vertoonden.

Met zijn linkerhand wees hij naar die littekens en zei met halfluide stem:

— Broeders, ziet mijn littekens en bedenkt, dat onze opperpriester zijn arm aldus aan Asru wijdde, opdat hij onder zijn bereik kon krijgen en hen straffen, die ons allerheiligste geschonden hebben.

Getrouw aan onze eed, die wij voor de koning der waarheid hebben afgelegd, zijn wij de misdadiger tot hierheen gevolgd en ik hoop, dat Boedha ons genezen zal en wij nu eindelijk onze heilige zending kunnen vervullen. Derhalve, mijn broeders, laat ons de eed vernieuwen, die wij voor de Allerhoogste hebben afgelegd.

De twee jonge Indiërs ontdeden zich nu eveneens van hun kleren en ontblootten hun bovenlichamen.

Intussen had de grijsaard een kleine lancet uit de koffer genomen en boorde dit in zijn linker bovenarm, daar waar zich reeds de drie littekens bevonden.

Een der jonge Indiërs ving het stromende bloed in een zilveren schaal op, terwijl de andere mystieke woorden uitsprak en het lancet uit de wonde trok.

Daarop nam hij de schaal en stootte nu 't lancet in zijn arm, terwijl de grijsaard thans, onder het prevelen van geheimzinnige woorden, het lancet uit de wond trok.

Nadat ook de derde hetzelfde gedaan had, zette de oudste de schaal met het bloed der drie Indiërs voor het afgodsbeeld.

Zich nu tot zijn metgezellen wendend, zei hij:

— Doet zoals ik, legt uw rechterhand op de wond en spreekt met mij de eed uit, die wij voor de opperpriester in de tempel des heren gezworen hebben.

Alle drie traden voor het afgodsbeeld en wel zo, dat de grijsaard in het midden kwam te staan, terwijl de twee anderen zich achterwaarts opstelden, zodat zij te zamen een driehoek vormden.

Schrikwekkend klonk de eed der drie mannen, als volgt:

— Heer der wereld, gij ziet in onze harten, want gij zijt de alwetende. Wij zweren u, dat wij door landen en over zeeën de rovers zullen volgen, over bergen en dalen en niet rusten zullen, voordat wij het wonderdadige oog gevonden hebben van de heilige Siwa.

Niemand van ons zal ooit zalig worden en uw hemel zal voor ons gesloten blijven tot wij onze gelofte volbracht hebben.

Met de handen ten hemel geheven, bleven zij nog een poos in stil gebed staan; waarna de grijsaard de schaal met het bloed der drie mannen aan de mond bracht.

— Boedha, gij alwijze, gij machtige, gij koning der koningen, gij hoort onze eed.

Niet eerder zullen wij iets nuttigen, voor het weldadig oog van de God Siwa door ons gevonden is en weer in zijn heilige tempel terug gebracht.

Wij zijn van een en hetzelfde bloed, wij zijn broeders.

— Wij zijn van een en hetzelfde bloed, wij zijn broeders, klonk het van de lippen van de drie Indiërs zodra de schaal met bloed door hen naar de mond was gebracht.

Nadat deze gruwelijke ceremonie ten einde gebracht was, wasten de Indiërs hun wonden af, waaruit nog altijd enig bloed vloeide en trokken daarna hun bovenkleren weer aan.

Gedurende al die tijd was behalve de eed, geen woord gesproken en op de aangezichten der drie mannen lag een uitdrukking van dweepzucht.

Zij keken ernstig voor zich uit en hun donkere ogen fonkelden met koortsachtige glans.

De grijsaard sloot nu het Boedha-beeld, het kleine lancet en de schalen weer in zijn koffer.

Daarna wees hij naar het vloerkleed en zei:

— Gaat zitten broeders, en laat ons overleggen hoe wij de goddeloze rovers kunnen achterhalen.

HOOFDSTUK II

TERUG IN ENGELAND

De komst van de drie Indiërs was voor het publiek, dat met dezelfde trein reisde, natuurlijk niet onopgemerkt gebleven. Men had de buitenlanders gezien en hen aangegaapt, maar daar was het ook bij gebleven.

Niet zodra had men de drie mannen uit het oog verloren, of ze waren weer vergeten.

Niet aldus echter met een tweetal heren, die een half uur voor de Dovern-trein arriveerden, en die, in plaats van naar huis te gaan, het restauratielokaal van het station waren binnengegaan, om daar een eenvoudige maaltijd te gebruiken.

Het zijn voor de lezers dezer verhalen een paar oude bekenden. Het waren niemand anders dan Lord Edward Lister, alias John Raffles en zijn vriend en secretaris Charles Brand, die een weekje op een der landgoederen van Raffles hadden doorgebracht, om het stof van hun kleren te schudden en een weinig uit te rusten van de vermoedenissen, opgelopen tijdens hun Indische reis.

Onmiddellijk na hun aankomst hadden zij de weduwe van de Indische vorst Kysagotami, benevens de twee dames Warner, die dank zij de bemoeiingen van Raffles weer in het rechtmatig bezit van hun eigendom waren

gekomen, onderdak verschaft en toegezien, dat zij aan niets gebrek hadden, waarna zij direct naar buiten waren gegaan, om enige welverdiende rust te nemen.

Het was thans voor het eerst, dat zij Londen weer betreden.

't Toeval wilde dat Raffles en Brand, die achter een der breed openslaande vensters van het restaurant waren gezeten, beiden tegelijk de drie vreemdelingen in het oog kregen.

Als bij intuïtie trokken beiden zich een weinig in de schaduw terug, als vreesden zij door de drie mannen te worden opgemerkt, hetgeen echter niet het geval was. Raffles greep de arm van zijn vriend en fluisterde:

— Dat is gauw Charles; zie je wie daar gaat?

— Ik geloof een der Boedhapriesters uit...

— Juist Charles, ik herinner mij zijn naam nog. Het is Asru met twee jongere metgezellen, wier naam ik niet ken. Ik had wel gedacht, dat ze zouden komen om de jacht op het oog van Siwa aan te vangen, maar dat ze er nu al zouden zijn, dat vind ik kras. Intussen ben ik blij, dat ik het weet, want nu kan ik ten minste mijn maatregelen nemen.

— Zou het niet goed zijn als we ze direct nagingen, om te zien, waar ze hun intrek hebben genomen? vroeg nu Brand.

Raffles begon te lachen, bediende zich nog eens van de mayonnaise-saus en zei:

— Niet nodig, Charles. Ik ken die heren. Wij behoeven heus niet te gaan zoeken waar ze verblijf houden. Ze zullen zich vlugger dan ons lief is, uit zich zelf aanmelden.

Beiden zwegen en zetten hun maaltijd enige tijd in stilte voort.

Raffles was de eerste, die de stilte verbrak.

— Eigenlijk komt me die zending uit Indië niet erg gelegen, Charles, zei hij.

— Hoe dat Edward? vroeg Brand, terwijl hij zijn bord van zich afschoof en een sigaret opstak.

— Wel, in verband met die secte der duivelbroeders, Charles. Met dat

prachtstel moet ik nu eens en voorgoed afrekenen.

— Maar Edward, heb je dan de gedachte daaraan nog niet laten varen? vroeg Brand. Ik dacht, dat wij in Indië genoeg doorgestaan hadden en dat je er tevreden mee zoudt zijn, Blackhorst de schat ontnomen te hebben, die hij Ellen en haar moeder ontstolen had. Waarom wil je nu weer nieuwe moeilijkheden verwekken?

— Geloof mij gerust, dat de duivelsbroeders overal hun vertakkingen hebben en niet minder gevaarlijk zijn dan de Mafia, maar met deze ben ik ook klaar gekomen, Charles, zoals je weet. Bovendien heb ik een dure eed gezwooren, met deze onmensen af te rekenen en ik zal die houden.

Terwijl Raffles deze woorden sprak, was hij steeds ernstiger geworden terwijl uit zijn gelaatstrekken een grote vastberadenheid sprak.

Brand kende zijn vriend genoeg om te weten, dat hij in zulke gevallen geen tegenspraak duldde.

Hij zuchtte en dat was alles.

Op dat ogenblik bracht de kelner de koffie en Lord Lister maakte van de gelegenheid gebruik om de man naar het avondblad van de Times te vragen.

Vijf minuten later zaten de twee vrienden achter de grote pagina's van deze bekende krant te roken en de laatste nieuwsberichten te lezen.

Eensklaps slaakte Raffles een zachte kreet en liet het blad zakken.

— Vindt je ook niet, Charles, vroeg hij, dat die spionageberichten eigenlijk grappig zijn? Hier kun je weer ellenlange berichten lezen over het geheimzinnig luchtschip, dat bijna iedere nacht boven Londen te zien moet zijn. Men vermoedt dat het Japanse spionnen zijn.

— En wat denkt jij daarvan? vroeg Brand.

— Aan Japanse spionnen geloof ik natuurlijk niet. Misschien is het een Engelsman, die een belangrijke uitvinding heeft gedaan en deze voorlopig geheim wil houden.

Misschien zit er ook wel wat anders achter. Ik moet in elk geval bekennen,

dat het geval mij interesseert en dat ik daarover evenzeer in spanning verkeer als, bij voorbeeld, onze vriend, hoofd-inspecteur Baxter.

— Ik veronderstel, dat hij het binnenkort druk krijgt en wij niet minder, zei Brand. Daar heb je in de eerste plaats die geschiedenis met de Duivelsbroeders, dan het oog van Siwa, in verband waarmee we wel te doen zullen krijgen met de drie bruine heren van zoëven en als ik me niet vergis, zal je ook nog wel wat aandacht wijden aan de oplossing van het raadsel met die geheimzinnige vliegmaschine.

Lord Lister antwoordde niet, hij haalde de schouders op en scheen volkomen in de krant verdiept te zijn.

Toen hij het blad opgevouwen had, keek hij plotseling met veel belangstelling naar de inhoud ener advertentie.

Hij las:

Er wordt gevraagd, om dadelijk in dienst te treden een bediende, die enige technische kennis bezit. Reflecterenden moeten goede getuigenissen kunnen overleggen. Zich aan te melden tussen twaalf en drie uur.

BLACKHORST, Sloanestreet, 87.

Terwijl hij met zijn hand op de krant sloeg, riep hij uit:

— Dat treft goed. Gauw, Charles, wij gaan naar huis.

Brand keek verwonderd op en vroeg:

— Goeie hemel, Edward, wat is er nu weer aan de hand? Nog meer verrassingen? Ik dacht, dat we aan deze drie toch wel genoeg hadden?

Raffles begon te lachen en zei:

— Stel je gerust, Charles, voorlopig zullen we ons bij het genoemde drietal houden, maar tenzij ik me vergis, zie ik hier een prachtig middel om met een van dat drietal een goed begin te maken.

Dit zeggende wees hij op de advertentie, die Brand nu ook met verwondering las.

Nauwelijks had Brand de advertentie gelezen of hij zei:

— Maar Edward, je wilt toch niet...?

— Jawel, amice, ik wil, luidde het

antwoord. Doe maar geen pogingen om mij van gedachten te doen veranderen; je weet, dat zulks doelloos is en dat ik nooit terugdeins om datgene uit te voeren, waartoe ik besloten ben.

Laat ons nu eerst onze beschermelingen gaan bezoeken en eens kijken hoe zij zich geïnstalleerd hebben. Zodra we teruggekeerd zijn moet ik een paar brieven schrijven en in die tijd kan jij alles bijeen brengen wat ik nodig heb voor mijn nieuwe rol.

Al pratende had Raffles zijn overjas van de kapstok genomen, een kelner schoot toe om hem en zijn vriend te helpen en een paar minuten later was een der taxi's, welke altijd in de nabijheid van een Londens station gereed staan, met de twee vrienden op weg naar huis.

Nauwelijks waren zij daar aangekomen of Raffles zette zich aan zijn lessenaar en nam uit een der laden, een klein pakje. Toen hij dit geopend had, kwam een enorm grote, prachtige steen te voorschijn.

— Hé, wat is die steen toch prachtig, zei Brand. Als men deze rose getinte diamant ziet, dan kan men begrijpen, dat er de Indiërs veel aan gelegen ligt, dit kleinood weer in hun bezit te krijgen. Als zij ons maar niet op het spoor komen.

— Dat hoeft ook niet, Charles, zei Raffles, want ze zijn ons allang op het spoor. Wees daar maar verzekerd van. Wat dacht je dan, dat het die Indiërs lang verborgen kon blijven waar hun schat is?

— Berg die steen weg, Edward. Gauw dan toch, riep Brand, angstig omkijkend, alsof een heel leger Indiërs met dolken en messen gewapend hem op de hielen zat.

Raffles begon te lachen en zei:

— Ach, wat vermag suggestie toch veel. Als ik je gezegd had, dat die Indiërs hun steen nooit zouden terugzien, zou je geen ogenblik bang geweest zijn, Charles.

— Ik kan er niets aan doen, Edward, zei Brand, maar heus, die drie bruine kerels van vanmiddag leken me tot alles in staat.

— Beste Charles, zei Raffles, ik wil je niet nog eens bang maken, maar ik wil je toch wel zeggen, dat ik ze ook overal toe in staat acht. Niets is in staat ze van een plan af te brengen en ze gaan niet naar hun land terug voor ze hun doel hebben bereikt.

Nadat hij de steen ingepakt had, ging Raffles naar een brandkast, die tussen twee deuren aan de muur stond, en opende het slot daarvan met een kleine sleutel, die hij aan zijn sleutelketting droeg.

Brand ging achter zijn schrijfmachine zitten en tikte enige getuigschriften, zoals hij dat bij dergelijke gelegenheden wel meer had gedaan en vervolgens een brief, die zijn vriend hem, terwijl hij in de kamer heen en weer liep, dicteerde.

Toen het afgelopen was, keek Raffles op zijn horloge en zei:

— Het is weliswaar nog wat vroeg om bezoeken af te leggen, maar in dit bijzondere geval zal men ons wel excuseren. Wij zullen Ellen en haar moeder een bezoek brengen en eens kijken hoe zij zich met Kysagotami geïnstalleerd hebben. Daarna moeten wij onmiddellijk naar huis terug, want ik wil mijn geluk bij Blackhorst gaan beproeven.

Gelukt het mij, daar als bediende te worden aangenomen, dan zal ik de duivelsbroeders spoedig aan het gerecht kunnen overleveren. Kom nu mee, Charles.

De twee vrienden maakten zich tot vertrek gereed en nadat Lord Lister nog een sigaret had opgestoken, begaf hij zich met Charles op weg.

Bij het trottoir stond een limousine geparkeerd met Henderson achter het stuur. De twee vrienden stapten in en de auto reed weg.

HOOFDSTUK III

EEN ONGELUKSTIJDING

Het meest westelijke eindstation van de Central London Railway is Uxbridge-geroad. Enigszins zuidelijk van dit station lag midden in een park een klein, vriendelijk huisje, waarvan de vensters door het dichte struikgewas gluurden en waardoor de voorbijganger de indruk moest krijgen, dat hier rust en vrede heersten.

Het huisje, een kleine landelijke bungalow, had slechts één etage.

Aan de parkzijde had men langs de warande klimrozen laten groeien.

Langs deze warande gaande, kwam men in een groot vertrek, dat als salon was ingericht.

Naast een der twee brede vensters stond een gemakkelijke stoel, van bruin leder. Een fraai geborduurde antimakassar hing over de leuning. Een bejaarde dame zat in die stoel.

Voor haar lag een jong meisje geknield, dat haar gevouwen handen op de schoot der vrouw had gelegd, terwijl zij met een gelukkige glimlach op het

gelaat naar haar opkeek.

De gelaatstrekken der twee vrouwen hadden veel overeenkomst. Er was geen speciale gelaatskennis voor nodig om onmiddellijk te ontdekken, dat het moeder en dochter waren. Tussen het donkere haar der moeder vertoonden zich weliswaar reeds enige zilveren draden, maar het was nog even dik als dat van haar dochter.

— Zou hij heden nog komen, moeder? vroeg het meisje, terwijl haar ogen over het park dwaalden, dat door de zon werd beschenen.

De trekken der moeder werden levendiger. Zij streek liefkozend over de weelderige lokken van haar kind en antwoordde:

— Ongetwijfeld, Ellen. Hij heeft immers een telegram gezonden. Maar het is nog vroeg en hij zal nog wel vermoeid zijn van de verre reis.

Het gelaat van het meisje helderde na de woorden van haar moeder op en toen de oudere dame haar dochter aan-

keek, zei deze, alsof haar een vraag was gedaan:

— Ja, moeder, ik verlang er naar, hem weer te zien en dat zal bij u ook wel het geval zijn. Aan hem toch hebben wij ons levensgeluk te danken. Als hij er niet geweest was, dan zouden wij elkander nooit gevonden hebben en hadden wij nooit zo kunnen leven als nu het geval is.

De moeder was ernstig geworden. Zij kustte het meisje op het voorhoofd en antwoordde:

— Ja kind, je hebt gelijk. En al wilden wij ons verdere leven geheel aan hem wijden, dan nog zouden wij zijn goedheid niet kunnen belonen.

Hoeveel goedheid heeft deze man al niet reeds bewezen aan armen en onderdrukten.

Denk maar eens aan onze nieuwe huisgenote. Zonder zijn hulp was zij niet alleen van haar geld, maar ook van haar leven beroofd geworden.

Ook zij heeft haar leven, haar vrijheid en haar bezittingen aan hem te danken.

De oude dame, Mevrouw Warner, zweeg en staarde een ogenblik peinzend voor zich uit. Zij dacht aan de woorden, die zij vlak na de thuiskomst van haar weldoener uit zijn eigen mond had vernomen, namelijk, dat het leven, dat hij leidde, weliswaar voor velen een zegen was, maar dat zijn daden hem toch een voorwerp maakten van ijverige nasporingen door de politie. Op haar verwonderde vraag had zij toen uit de mond van Raffles een lang verhaal gehoord, een verhaal, dat hij nog nooit aan iemand had toevertrouwd, maar dat hij de oude dame wel had willen vertellen, opdat zij weten zou aan wie zij haar levensgeluk had te danken.

— Raffles, fluisterde zij. Wie zou het geloven? Tot voor enkele weken geleden, zou ik het zelf niet hebben geloofd, maar nu weet ik beter. Nu heb ik die man leren kennen en waarderen.

Die naam is een eretitel, want het is de naam van iemand, die als een rechtvaardige door de wereld gaat en die weer tracht goed te maken, wat slechtheid en hebzucht hebben misdaan. Al

moet deze edele man ook, om zijn doel te bereiken, somtijds naar middelen grijpen, die door de wet verboden zijn, dan doet hij dit slechts ter wille der rechtvaardigheid.

Met bewondering keek Ellen haar moeder aan, sloeg de armen om haar hals en zei:

— Ja, moeder, gij hebt gelijk. Ook ik voel, dat gij de waarheid spreekt als gij de naam Raffles een eretitel noemt.

Op dit ogenblik werd de deur geopend en een dame snelde het vertrek binnen.

Eén oogopslag was voldoende om in haar de vreemdelinge te herkennen.

Het was Kysagotami, de weduwe van de Indische vorst, die Raffles nog juist op het laatste ogenblik van een gruwelijke dood door verbranding, waartoe de fanatieke Brahmanen haar hadden veroordeeld, had weten te redden. Zelfs nu zij haar oosters gewaad had afgelegd en naar de tegenwoordige europese mode was gekleed, verried haar teint haar Oosterse afkomst.

In haar donkere ogen stonden tranen.

Haar mond vertrok zich zenuwachtig en het was duidelijk, dat zij aan een grote ontroering ten prooi was.

Zonder een woord te zeggen, zette zij zich op een stoel neer en brak in luid snikken uit.

— Wat scheelt u, Kysagotami? Is er iets gebeurd? Spreek toch, vroeg Mevrouw Warner.

— Ik ben verloren. Wij zijn allen verloren.

— Wees toch kalm, mijn kind. Vertel bedaard wat u overkomen is, herhaalde Mevrouw Warner, nadat Kysagotami enigszins bedaarder was geworden. Deze vertelde nu het volgende:

— Ik was vanochtend reeds vroeg naar het park gegaan en had, zoals lord Aberdeen mij had aangeraden, de bediende Hassan ter begeleiding meegenomen. Toen wij in Bayswaterroad in de trein wilden stappen om terug te keren, dacht ik dat een spook mij vervolgde. Ik zag plotseling Asru in mijn nabijheid.

— Wie is Asru? vroeg Ellen.

— Een priester van Boedha, luidde

het antwoord.

In ademloze spanning volgden de twee vrouwen de woorden van Kysagotami, die voortging.

— Hij was in gezelschap van twee andere mannen, die ik niet kende; maar ik twijfel er niet aan, of dat waren ook Indiërs.

— Kunt ge u niet vergist hebben? vroeg Ellen. Men zou zeggen: hoe komen die hier?

Treurig glimlachend, schudde Kysagotami het hoofd en antwoordde:

— Neen kind, ik vergis mij niet. Ik ken Asru te goed, al droeg hij ook europese kleren, ik herkende hem op het eerste gezicht.

— Wat kunnen zij dan doen? Gij zijt toch hier in Londen en als het nodig is, dan zal de politie u weten te beschermen, zei Ellen.

— Kindlief, je kent de dweepzucht van die mensen niet, zei Mevrouw Warner.

In hun wraak zijn zij verschrikkelijk en ik ben er vast van overtuigd, dat zij zullen vinden, waar zij naar zoeken. Niet zozeer het feit, dat Kysagotami hun ontkomen is, heeft hen naar hier gelokt, maar de grote schat heeft dat gedaan en daar hun, zoals ik vernomen heb, een kostbaar heiligdom ontstolen is, konden wij nauwelijks iets anders verwachten.

Terwijl Kysagotami angstig luisterde, zei zij:

— Stil.

Men hoorde voetstappen naderen. De deur werd geopend en de reusachtige gestalte van een kleurling verscheen.

De man was bij de deur blijven staan met de armen over de borst gekruist en zei:

— Sidhi laat u vragen, of gij hem ontvangen kunt?

Kysagotami slaakte een zucht van verlichting.

Raffles trad het vertrek binnen, gevolgd door zijn vriend Brand.

— Gode zij dank, dat gij komt, klonk het als uit één mond.

Raffles, die onmiddellijk gezien had, dat er iets ernstigs gebeurd moest zijn, had echter zijn gewone bedaardheid

niet verloren en zei glimlachend:

— Deze aangename ontvangst is zeer strelend voor mij, dames. Ik kom tot de veronderstelling, dat gij mijn raad en hulp nodig hebt. Zeg mij, wat er gebeurd is.

Hassan, de Mohammedaanse bediende van lord Lister, die deze ter bescherming der dames had achtergelaten, stond nog steeds bij de deur.

Kysagotami vertelde nu in enkele woorden van haar ontmoeting met de Indiërs en vroeg Raffles om raad.

— Ik ben mijn leven hier niet zeker, ik durf hier niet langer te blijven, aldus besloot zij haar woorden.

Toen Kysagotami haar verhaal geëindigd had, keek Raffles een ogenblik voor zich.

Eindelijk verbrak hij het stilzwijgen, dat enige minuten geduurd had, en zei:

— Dat ziet er werkelijk ernstig uit. Ik geloof dat het oog van Siwa, dat de Indiërs met recht in mijn bezit wanen, de reden van hun komst is.

Het zal dus voor alles nodig zijn, dat ik en mijn vriend Brand, zo weinig mogelijk hier komen, om die mannen niet op uw spoor te brengen; ik zal het wel met die heren klaar spelen. Kysagotami, gij zult weinig, of liever in het geheel niet, uit mogen gaan, voor het gevaar voorbij is, hoe zeer mij dat ook voor u spijt.

— Ik zet geen voet meer buitenshuis, riep zij uit. Ook hier kan ik niet blijven, want als het bekend zou worden, dat ik hier in huis woon, zou ik geen gerust ogenblik meer hebben.

— Daar weet ik raad op, zei Mevrouw Warner. Boven is een kamer, die geen venster heeft. Het vertrek is enigszins ouderwets gemeubileerd en was blijkbaar bestemd als logeerkamer te dienen. De ingang naar dit vertrek is alleen door de kamers te bereiken, die Hassan nu bewoont.

— Dat treft uitstekend, zei Raffles en voegde er, zich tot Kysagotami wendend, aan toe:

— In de veronderstelling, dat gij met deze kamer genoegen neemt, geloof ik, dat ik uw veiligheid wel op mij kan nemen, tot het mij gelukt is, de Indiërs

uit Londen weg te lokken.

Lord Lister riep Hassan bij zich.

— Luister eens, Hassan, zei hij. Ik vertrouw je het leven van Kysagotami toe. Je hebt gehoord, dat de Brahmanen ons vervolgen. Je moet mij zweren, dat je met je leven voor Kysagotami's veiligheid zult instaan.

Hassan richtte zich trots op en de armen naar de hemel gericht, zwoer hij de heiligste eed der Mohammedanen, bij de baard van de profeet.

Raffles knikte tevreden en wendde zich nu weer tot de dames.

— Ik geloof, dat ik nu gerust omtrent uw veiligheid kan zijn. Wij zullen elkaar voorlopig wel niet weerzien. Mijn vriend Brand zal van tijd tot tijd vermomd naar hier komen en mij dan van alles wat hier voorvalt op de hoogte houden; hij weet waar hij mij kan vinden.

Toen de vrouwen hoorden dat Raffles van plan was de Indiërs te gaan bestrijden, werden zij van angst voor zijn lot vervuld.

Kysagotami viel op de knieën en voor Raffles het had kunnen verhinderen, had zij zijn hand gegrepen en met kussen bedekt.

— Ach, stamelde zij, begeef u toch niet in nieuwe gevaren. Ik weet, hoe wreed de Brahmanen zijn en dat zij u in de eerste plaats zoeken, evenals het bewuste kleinood.

Kysagotami was buiten zichzelf van verdriet en wanhoop. Raffles trok haar zacht naar zich toe, doch had al zijn

overredingskunst nodig, om haar wat tot bedaren te brengen.

— Ik heb toch gezegd, zei hij, dat gij niet zonder bericht van mij zoudt blijven; mijn vriend zal u geregeld op de hoogte houden, en hij zal mij ook over uw toestand inlichten.

Persoonlijk kan ik niet komen, daar mij andere zaken wachten en omdat het voor uw veiligheid ook beter is, als ik mij niet vertoon. Dus stel u gerust en wees vol goede moed. Ik laat u onder veilige hoede van Hassan.

Raffles keek naar de Mohammedaan, die nog aan de deur stond, en deze legde zijn handen gekruist op zijn hart, voorhoofd en ogen.

— Om mijnentwil hebt ge u niet bezorgd te maken. Ik ben reeds aan vele gevaren ontkomen en zal ook dit wel ontgaan.

Ik vertrouw op mijn geluk en op mijn goed gesternte, dat mij verlicht en de weg aanwijst, die ik moet gaan, om slechtheid en domheid te bestrijden.

Raffles stond daar als een god der wrake, met het hoofd omhoog gericht tussen de drie vrouwen, die bewonderend naar hem opkeken als naar een hoger wezen.

Brand stond bij de deur en keek naar zijn vriend.

Een gevoel van trotse vreugde vulde zijn borst, dat hij zulk een man zijn vriend mocht noemen en aan zijn heldendaden mocht deelnemen.

HOOFDSTUK IV

TWEE BANDIETEN

Het was tegen twaalf uur 's middags. De lentezon wierp haar stralen door de hoge vensters en spiegelde zich in allerlei vreemde wapenen, waarmee de wanden der kamer versierd zijn.

Dikke Indische tapijten, vellen van luipaarden en tijgers bedekken de vloer.

Zeldzaam gevormde pistolen en messen, waarvan de grepen met kostbare edelgesteenten versierd zijn, hangen aan

de muur.

Op de schoorsteenmantel staan Indische afgodsbeelden, vazen en andere sieraden uit vreemde landen.

Eén ding echter hindert het oog van de kunstkenner; aan de rechterkant van de deur staat een grote brandkast.

Aan een fraaie schrijftafel, aan de andere kant van het vertrek, zat een man.

Een halflange, Indische kamerjas, met kostbaar borduursel versierd, bedekte zijn lichaam, een lichtgrijze pantalon van de laatste snit bedekte zijn benen.

Hij legde de krant, waarin hij tot nu toe gelezen had, voor zich op tafel en begaf zich naar het venster.

Nu eerst kon men zijn gelaat goed beschouwen. Een paar kleine, donkere ogen gaven aan het vaalgele gelaat van de overigens niet onknappe man iets terugstotends. Een groot litteken van de rechterslaap tot aan de hoek van zijn mond liep kruiselings over zijn gelaat.

Plotseling werd een eigenaardig geluid vernomen.

De man snelde naar een onzichtbare knop, die zich naast de brandkast bevond. Hij schoof het Indische tapijt, dat de wapens tot achtergrond diende, opzij en drukte op die verborgen knop.

Als door een onzichtbare hand bestuurd, ging de muurversiering bijna een halve meter uit elkaar, terwijl de wapens zacht tegen elkander rinkelden. Door de daardoor ontstane spleet drong zich een dikke, gedrongen gestalte.

Op de scherp gebogen neus rustte een gouden bril. Een verontschuldigend lachje kwam over het rode, enigszins opgezette gelaat, toen de bezoeker de verontwaardigde uitdrukking zag, waarmee de bewoner van het huis hem aankeek.

— Waarom kom je door deze geheime deur? vroeg deze.

— Maak je niet kwaad, Blackhorst; je weet, dat ik niet gezien wil worden, luidde het antwoord.

— Wat is dat nu weer voor onzin? Men weet toch, dat wij vriendschappelijk met elkaar omgaan, waarom kan je dan niet bij mij in- en uitgaan, zoals ieder ander bezoeker?

— Och, zeker is zeker, zei de man en deed voorzichtig de deur dicht.

— Een held ben je niet, meende Blackhorst en ging weer aan zijn schrijftafel zitten.

De kleine man haalde uit de zak van zijn jas een zakdoek te voorschijn, nam de bril van zijn neus en begon de gla-

zen te poetsen.

Zwijgend keek Blackhorst zijn gast aan en vroeg op sarcastische toon:

— Wat wil je nu eigenlijk, Wabson?

— Ik wilde je spreken, Blackhorst. Ik wilde je vragen, of je reeds een vertrouwde bediende hebt gevonden, die voor onze doeleinden geschikt is.

— Tot nu toe heb ik op mijn advertentie slechts enkele aanbevelingen van tussenpersonen gekregen, luidde het antwoord. Ik zou echter liever persoonlijk iemand behoeven, want je weet, dat wij voorzichtig moeten zijn.

Deze gehele zaak bederft mij, eerlijk gezegd, mijn goed humeur, want wie weet, of ik spoedig iemand zal vinden, die bruikbaar is, zonder dat wij verraad behoeven te vrezen.

Dat is niet mijn grootste zorg. Dat zo'n vreemde man iets bemerkt, is eigenlijk nauwelijks te veronderstellen, want daarvoor zou hij vreselijk dom moeten zijn en in dat geval zou hij voor ons doel niet geschikt zijn.

Ik ontken niet dat wij ons aan een groot gevaar blootstellen. Ik troost mij alleen met de gedachte, dat de persoon, als hij niet betrouwbaar lijkt, vlug spoorloos verdwenen zal zijn, zei Blackhorst, terwijl zich een duivelse trek op zijn gelaat vertoonde.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt en een oude vrouw trad binnen.

— Mr Blackhorst, daar is iemand, die zich op uw advertentie, waarin u een bediende vroeg, komt aanmelden.

— Laat hem binnen, Bessie, gaf Blackhorst met voor zijn doen, buitengewone vriendelijkheid ten antwoord.

Enige ogenblikken daarna ging de deur weer open en kwam een bejaard man binnen, die gekleed was in een donkerbruin pak en die zijn pet verlegen in de handen ronddraaide.

Wabson had bij het binnenkomen van de man afkeurend met zijn hoofd geschud en fluisterde zijn vriend, die naast hem zat, in het oor:

— Te oud.

Blackhorst haalde ongeduldig de schouders op en vroeg:

— Hoe is uw naam?

De man keek op en zei met enigszins

hese stem:

— John Smit, sir.

— Hebt gij getuigschriften?

De oude man kwam enige stappen nader, waarbij bleek, dat hij met zijn rechtersvoet enigszins sleepte.

Blackhorst was weldra verdiept in het lezen der getuigschriften en zei na een poos:

— Waarde vriend, ge schijnt mij toch te oud. De dienst is hier niet zo gemakkelijk als ge misschien denkt. Maar ik zal in elk geval uw adres noteren.

De man scheen teleurgesteld. Hij pakte zijn getuigschriften, die Blackhorst hem ter hand stelde, bijeen en verliet het vertrek.

Bessie die de lunch binnen wilde brengen, zag de oude man, die zij een poosje geleden had binnengelaten, nog bij de deur staan.

— Mijn getuigschriften waren gevallen, zei de oude man met bevende stem en Bessie zag, dat hij de ogen vol tranen had.

Haar vermoeden, dat de oude man misschien aan het sleutelgat geluisterd

had, was nu spoedig verdwenen en medelijgend zei zij:

— Hebt u de betrekking niet gekregen?

— Neen, antwoordde de man, als men oud wordt, is het moeilijk, iets te vinden.

De man ging heen en toen de deur achter hem dicht was, mompelde de huisvrouw:

— Ja, als men oud wordt...

Nadat de man het huis had verlaten, begaf hij zich naar een der naastbijgelegen dwarsstraten, waar een auto geparkeerd stond.

Zijn ogen namen nu een andere uitdrukking aan; en zijn handen balden zich tot vuisten.

— Nu weet ik wat jullie willen, bandieten... Het is goed; jullie zullen een bediende vinden zoals je die wenst.

Hij riep de chauffeur toe:

— Naar huis, James. Snel.

De reusachtige gestalte achter het stuurrad, was Henderson, de chauffeur van Raffles, en deze was de oude man, die zo juist tevergeefs naar de betrekking bij Blackhorst had gesolliciteerd.

HOOFDSTUK V

DE ONTVOERING

Twaalf slagen klonken van de toren der gevangenis van East-Acton.

Uxbridge-road, een verlenging van de Oxford- en de Bayswater-road, loopt als een vijftien kilometer lange straat met vele bochten langs de westelijke voorsteden en grenst in het noorden aan Shepherds-bush.

In deze straat naderde van uit het westen in snelle vaart een auto.

In de nabijheid van een kleine villa stopte de auto en drie mannen stapten er uit.

Zij keken naar alle kanten rond, maar bespeurden in de nabijheid geen mens.

Zij gingen naar de villa en klommen over de heg, die de voortuin van de straat scheidde.

Zij schenen naar een vast, vooraf bearaamd plan te handelen, want ofschoon geen woord tussen hen gewisseld werd, weifelden zij geen ogenblik.

Toen zij bij de deur der villa gekomen waren, deed een der mannen een zaklantaarn ontgloeien en bij het schijnsel daarvan herkende men nu het gelaat van Asru met de witte baard.

Een poos lang probeerden zij met een klein werktuig het slot der deur te openen.

Dat scheen echter niet te willen gelukken, waarschijnlijk daar de deur van binnen met grendels en knippen gesloten was; de mannen traden enige schreden terug, om het uitwendige van het huis in oenschouw te nemen.

Langzaam en onhoorbaar slopen zij

er om heen, tot een van hen plotseling staan bleef en met zijn vinger naar een venster wees, dat niet goed gesloten bleek te zijn.

Vlug sprong een man er tegen op, maakte het venster open en verdween in het huis.

De tweede volgde spoedig en met een behendigheid, die men niet bij hem zou vermoed hebben, deed ook de grijze Asru, geholpen door de anderen, hetzelfde.

Voorzichtig en geruisloos kwamen de drie mannen tot aan de trap; slechts nu en dan lieten zij een ogenblik het licht van de zaklantaarn schijnen. Bij dit schijnsel kon men zien, dat Asru een kleine dolk in zijn hand hield en dat hij zonder het minste gewetensbezwaar bereid was ieder, die hem tegemoet kwam, daarmede te doden.

In het midden van de vestibule bleven zij staan en schenen in twijfel te verkeren, naar welke kant zij zich zouden wenden.

— Hier moet de trap zijn, fluisterde Asru en wees naar de deur, die naar de gang leidde.

— Wij zullen hem zeker boven vinden, zoals Niala ons gezegd heeft.

Zonder enig geluid openden zij de deur en sluipend, gingen de drie mannen de trap naar de bovenverdieping op.

Voor een der deuren bleven zij een ogenblik staan luisteren.

Uit een regelmatige, diepe ademhaling bleek hen, dat de bewoner dezer kamer in diepe slaap lag.

Op een teken van Asru opende een van hen de deur.

Hoewel dit zeer voorzichtig geschiedde, werkte het slot niet geruisloos.

Toen de kruk werd omgedraaid, knarste de schoot, wel nauwelijks hoorbaar, maar blijkbaar toch luid genoeg, om de bewoner van het vertrek onmiddellijk te doen ontwaken.

De deur, die op een kier stond, werd geheel en al opengeduw'd en op de drempel verscheen de gestalte van Hassan.

Tussen de lippen glinsterden de witte, vast op elkander gesloten tanden, en de

donkere ogen fonkelden in het bruine gelaat.

Hassan zwaaide in zijn rechterhand de dolk, welke Lord Lister hem had geschonken en wierp zich, zonder bedenken en met een kreet van woede op de indringers.

Waarschijnlijk door het onverwachte van de aanval van de Mohammedaan, deinsden de indringers een ogenblik terug, maar dit duurde slechts een ondeelbaar moment, toen hadden zij zich hersteld en kwamen Asru te hulp.

Hassan had, gebruik makend van de korte weifeling der Indiërs, zich op de oudste hunner geworpen en had met zijn linkerhand de witte baard van de Brahmaan gegrepen.

Met een geweldige ruk wierp hij de grijsaard op de vloer, hield met een hand zijn beide handen vast en richtte de dolk op Asru's keel.

Het moordende staal fonkelde in de lichtbundel der zaklantaarn, zodat de grijsaard zijns ondanks een angstkreet uitstiet.

Op hetzelfde ogenblik echter waarop Hassan de dolk in de keel van Asru wilde stoten, kreeg hij van een der jonge Indiërs een hevige vuistslag tegen zijn slaap, zodat hij geluidloos in elkaar zakte.

De dolk ontglipte daarbij aan zijn handen en kwam op de vloer van het vertrek terecht.

Dit alles geschiedde in één ogenblik.

De Indiër, die Hassan de slag had toegebracht, raapte de dolk van de vloer op en wilde hem deze in de borst stoten.

Asru hield hem echter terug en zei:

— Laat hem. De man heeft zijn plicht gedaan. Bind hem en laat hem liggen. Deze ontmoeting is in elk geval voor ons van grote waarde, want het bewijst dat wij op de goede weg zijn.

In één ogenblik hadden de Brahmanen de Mohammedaan gebonden. Zij achtten het echter niet nodig, hem een prop in de mond te duwen, want zij dachten zich zeker van hun zaak.

Asru liet intussen de stralenbundel van de zaklantaarn in alle hoeken van het vertrek schijnen en ontdekte na-

tuurlijk dadelijk de deur, die naar de kamer van Kysagotami leidde.

Hij wees naar deze deur en juist wilden de indringers proberen, deze te openen, toen zij zelf die reeds opendeed.

De Indische verscheen op de drempel.

De korte schermutseling tussen de oude Asru en de Mohammedaan, benevens de val van deze laatste, toen hij bewusteloos ineen zeeg, hadden, ofschoon er bijna geen kreet geuit was, toch wel zoveel leven gemaakt, dat dit Kysagotami had doen ontwaken, te meer, daar deze slechts licht sliep, daar zij toch nog een weinig door ongerustheid werd gekweld.

Zij zag nu, dat haar voorgevoel haar niet bedrogen had en wist, nu zij de drie Brahmanen voor zich zag en Hassan bewegingloos en gebonden op de grond liggen, dat voor haar geen redding meer mogelijk was. Zij wist wat haar wachtte.

Zo bleek als een lijk en met grote, starende ogen keek zij naar de indringers.

Ook de Indiërs stonden een ogenblik doodstil; het was alsof zij in Kysagotami een bovenaardse verschijning zagen. De Indische vrouw slechts gekleed in een ragfijn nachtkleed, dat de vormen van haar slanke, gevulde, fraai gevormde ledematen niet in het minst vermocht te verhullen, terwijl haar zwarte haren los en ongeordend in talloze krullen om haar schouders zwierden, scheen een engel gelijk.

Kysagotami, die de tranen in de ogen stonden, was op haar knieën gevallen en had haar armen smekend uitgestoken.

— Ik weet, dat ge mij zoekt, zei zij met zachte stem. Hier ben ik. Ik smeeke niet om mijn leven, maar ik bid u, bij de heiligheid van Brahma, spaart hem.

— Smeekt ge nog voor die vervloekte, die ons heiligdom geschonden heeft?

Waar is de dief? Waar is het heilige kleinood?

— Ik weet het niet, zuchtte Kysagotami en haar ogen vulden zich met tranen.

Asru ging naar haar toe, en hief zijn

arm op, alsof hij haar wilde slaan, maar hij bedwong zich en zei:

— Wij zullen je wel tot spreken dwingen.

En terwijl hij zich tot de anderen wendde, zei hij:

— Gij weet wat ik wil; voorwaarts.

Bliksemsnel had een der Indiërs een mantel over de geknieelde vrouw geworpen en haar hoofd en schouders daarin gewikkeld, zodat zij zich noch bewegen, noch enig geluid geven kon.

Hij nam de lichte vracht in zijn armen en snelde de trap af.

Zij namen dezelfde weg, die zij gekomen waren.

Een der jonge Indiërs klom uit het venster en nam van de andere Kysagotami over, terwijl Asru in het huis de wacht bleef houden.

Een ogenblik later stond ook hij buiten en alle drie vertrokken met hun last de straat op.

De drie Indiërs hadden nauwelijks het huis verlaten, of Hassan ontwaakte uit zijn verdoving.

In het eerste ogenblik kon hij zich niet herinneren wat er gebeurd was en eerst toen hij voelde, dat hij aan handen en voeten gebonden was, keerde de herinnering bij hem terug.

Hij begreep nu ogenblikkelijk zijn toestand. In machteloze woede trachtte hij zich los te wringen, maar zijn pogingen bleken vruchteloos.

Toen hij het vergeefse van zijn pogingen inzag, staakte hij dezen en luisterde met ingehouden adem naar elk geluid in huis. Hij hoorde echter niets; het was doodstil.

Hierdoor begreep Hassan, dat hij enige tijd bewusteloos moest zijn geweest en dat in die tijd de Indiërs zich uit de voeten hadden kunnen maken. Hij verwonderde zich er over, dat zij hem niet hadden gedood en vroeg zich af, waarom zij zijn dolk, die hij op de vloer zag liggen, niet hadden gebruikt. Wat zou er gebeurd zijn met de in huis vertoevende vrouwen? vroeg hij zich af.

Met zachte stem en allengs luider, riep hij Kysagotami, doch toen hij geen antwoord kreeg, sloeg de schrik hem

om het hart.

Zouden de Brahmanen haar gedood hebben?

Hij begon luidkeels te schreeuwen en Mevrouw Warner met haar dochter Ellen, en ook de oude dienstbode, die nog in huis was, snelden toe.

Het hulpgeroep van Hassan had zo luid en angstaanjagend door het stille huis geklonken, dat de vrouwen zich nauwelijks de tijd hadden gegund, zich behoorlijk te kleden; bevend van angst en schrik snelden zij naar de trap, die naar de bovenverdieping leidde.

Met enkele woorden vertelde Hassan hen, wat er gebeurd was.

Mevrouw Warner was van angst en schrik bijna buiten zich zelf en moest zich aan de leuning der trap vasthouden, om niet naar beneden te vallen.

Het eerst kreeg Ellen haar tegenwoordigheid van geest terug.

Zij greep de dolk, die op de vloer lag en sneed daarmee Hassan's touwen los.

Deze was als een wild dier; hij was niet te houden van woede en zwoer met een heilige eed niet eerder te zullen rusten, tot hij te weten gekomen was, waar de Brahmanen de ongelukkige Kysagotami hadden heengesleept.

Nog voor de drie vrouwen geheel tot bezinning waren gekomen, vloog Hassan de trappen af en nam dezelfde weg door het openstaande venster in de tuin.

Enige ogenblikken daarna was hij in de duisternis verdwenen.

Toen de Indiërs met hun, in de witte mantel gehulde buit bij de auto kwamen, bemerkten zij tot hun ontsteltenis, dat er aan de motor iets niet in orde was.

Terwijl Asru met Kysagotami in de

auto stapte, om haar te beletten te ontsnappen, bogen de twee anderen zich over de motor en onderzochten deze.

Zo verdiept waren zij in deze bezigheid, dat zij niet bemerkten, hoe een donkere gestalte als een slang door het struikgewas naderbij gleed. Maar zelfs al waren zij niet zo verdiept geweest in hun arbeid, dan nog zou het twijfelachtig geweest zijn, dat zij zijn nadering zouden hebben bemerkt, want de man, die in een donker nauwsluitend kleed scheen gekleed te zijn, was als één met de hem omringende duisternis en bewoog zich zo geruisloos voort, dat geen takje kraakte en geen blad ritselde.

Toen hij vlak bij de auto gekomen was, richtte hij zich halverwege op en staarde door het dikke struikgewas naar het tweekant.

Weldra had hij ook de oude Asru ontdekt, evenals de bewegingloze gedaante, die tegen de kussens leunde.

Waarschijnlijk zon de naderbij geslopende op een middel om de drie Indiërs te verrassen en te overmeesteren, maar nog voor dat plan had kunnen gevormd worden, scheen het defect aan de motor hersteld te zijn, want één der Indiërs opende het portier en zette zich in de auto tegenover Asru, terwijl de derde achter het stuurrad plaats nam.

Juist toen de auto zich in beweging zette, sprong Hassan uit het raam van het huis en voortsnellend in de richting van de auto, die zich met zachtronkende motor verwijderde, zag hij nog juist hoe de donkere gestalte zich uit het struikgewas losmaakte, de auto achterna snelde, om aldus de rit mede te maken.

HOOFDSTUK VI DE KONDOR

In een loods van gegolfd plaatijzer, waarin slechts betrekkelijk weinig ruimte was, was Blackhorst, bij het licht van een zaklantaarn bezig enige metalen te bewerken.

Hij had zijn jas uit en een overall aangetrokken en het zweet druppelde van zijn voorhoofd.

Het gerinkel van een elektrische bel deed hem opkijken. Hij ging naar een

spreekbuis en vroeg:

— Wie is daar?

— Ik ben het, klonk het van beneden.

Aan de stem herkende Blackhorst, dat het zijn vriend Wabson was en hij riep terug:

— Het is goed. Kom boven.

Hij bracht een kleine hefboom in beweging en dadelijk ging een luik in de vloer open, waaruit na enige ogenblikken Wabson te voorschijn kwam.

De kleine man was als chauffeur gekleed. Een lederen jas omhulde zijn gestalte en een motorkap met oorrollen, waarvan de riemen onder de kin waren dichtgesnoerd, bedekte zijn hoofd.

Toen hij binnen was, sloot het luik zich vanzelf en zelfs het oog van een speurder zou niet ontdekt hebben, dat men langs deze weg kon binnenkomen.

Wabson reikte zijn vriend de hand en terwijl hij rondkeek, vroeg hij:

— Zeg, waar is hij nu?

Blackhorst wees op een man, die in een hoek zat en ijverig bezig was, enige onderdelen van een machine na te zien.

De bezoeker keek in de aangewezen richting en zei:

— Maar, mijn hemel, Blackhorst, wat is die vent lelijk.

— Klets toch niet, wat hindert dat nu? klonk het antwoord. Ik ben met de kerel best tevreden. Hij is een knap instrumentmaker.

Hij is wel een beetje eigenwijs en brutaal, maar dat heeft niets te betekenen, want ik zal hem wel klein krijgen. Bovendien heeft hij een goede eigenschap, hij is namelijk stokdoof, maar heeft ogen als een valk. Juist twee dingen, die we nodig hebben.

— Aha, spreek je daarom zo luid? zei Wabson. Ik was al bang, dat hij ons horen zou. Komt hij uit Londen?

— Neen, hij bevindt zich pas sedert acht dagen hier en is afkomstig uit Wales, waar zijn vader smid was; zodoende heeft hij reeds in zijn jeugd geleerd, met metalen en werktuigen om te gaan.

— Dan heeft het geluk je wel gediend. Hoe ver ben je reeds met je voorbereidingen gevorderd?

— Het valt me mee, dat meneer zich

daarvoor nog interesseert.

Ik werk hier iedere dag in het zweet mijns aanschijns en mijnheer komt pas als alles klaar is, zei Blackhorst met een nijdig lachje.

— Wind je niet op, klonk het antwoord. Ik ben een beetje laat gekomen; maar zal ik je nog...

— Neen, laat maar. Binnen vijf minuten zijn wij klaar voor het vertrek.

Op dat ogenblik kwam de dove man uit zijn hoek te voorschijn en vertelde dat hij met zijn werk gereed was.

Hij was een grote, sterke kerel, met schrandere ogen, met een door de pokken geschonden gelaat en had rood haar.

Toen Wabson de man bij het licht van de zaklantaarn te zien kreeg, keerde hij zich om en zei:

— Wat een boeventronie. Als de kerel net zo dom als lelijk is, dan hebben we zeker niets te vrezen.

De man scheen deze woorden, die vlak bij hem werden uitgesproken, niet eens te horen, want hij reageerde er totaal niet op.

Blackhorst gaf de dove man door aan zijn oor te schreeuwen enige bevelen en zei verder tot hem:

— Dus, Bob, je let er nauwkeurig op of de machine nu goed werkt. In het vervolg is het jouw werk de hevel in beweging te zetten, die het dak in tweeën scheidt. Als je naast ons hebt plaats genomen moet je er op letten dat het dak weer goed sluit, terwijl wij de machine in werking houden.

De pokdalige man grijnsde en vroeg:

— Neem me niet kwalijk, mijnheer, wat is er met de oude man gebeurd?

Blackhorst keek zijn dove assistent een ogenblik verbluft aan en bulderde toen in diens oor:

— Ik spreek niet over een oude man. Ik zei: je moet het dak sluiten, terwijl wij de machine in beweging houden.

— Ik kan u nu heel goed verstaan.

— Dat merk ik, bromde Blackhorst en wendde zich tot Wabson, die juist op zijn horloge keek.

— Hoe laat is het nu?

— Kwart voor twaalf.

— Dan hebben wij geen ogenblik meer te verliezen, ten minste als we niet

te laat willen komen.

Blackhorst trok net zo'n jas aan als Wabson droeg en zette ook zo'n motor-kap op, keek nog eens alles na en riep toen:

— Opgelet, Bob, contact. Als ik een teken geef, dan de hevel naar links.

Blackhorst doofde de zaklantaarn en in plaats daarvan begonnen slechts drie zeer kleine lichtjes te gloeien.

De dove draaide nu een hevel om en plotseling scheidde zich het dak naar beide kanten en zonk onder geluid naar beneden.

Thans konden de drie mannen de sterrenhemel zien.

Blackhorst en Wabson begaven zich nu naar een klein ijzeren trapje, gingen de twee treden, waaruit het bestond, op en zetten zich elk op een laag stoeltje met een menigte hefboomen, raderen, krukken en pedalen om hen heen.

Blackhorst beproefde een paar hefboomen en toen dezen naar zijn genoegen werkten, drukte hij op een knop.

Men hoorde nu een zacht ronkend geluid en plotseling verhief de machine zich als een vogel in de lucht.

Bob keek met open mond het lucht-wonder aan.

Thans liet Blackhorst een touwladder naar beneden vallen en schreeuwde de bediende toe:

— Vooruit, Bob; stap op de ijzeren staven en klim naar boven.

Thans eerst scheen er leven in de man te komen. Hij maakte een beweging met zijn handen en riep:

— Neen, wel bedankt, ik ga er niet in.

— Vooruit, houd ons niet op. Vooruit.

Bij het sterrenlicht viel thans duidelijk te zien wat voor een machine het was, waaraan Blackhorst had gewerkt en waarvoor hij de hulp van een bediende, die op de hoogte was van de techniek, nodig had.

De twee houten uitsteeksels, welke bij het onzekere licht in de werkplaats er uit zagen als een zonnetent aan boord van een stoomboot, bleken thans niet anders te zijn dan de vleugels van een vlieg-machine en wel een zeer, moderne,

ofschoon het model op het eerste gezicht juist aan een ouderwetse machine zou doen denken.

Dat het echter een vliegtuig was, voorzien van de laatste verbeteringen en uitvindingen mocht in de eerste plaats wel hieruit blijken, dat het toestel rechtstandig omhoog kon stijgen. Het toestel was langzaam, maar met onverstoorbare zekerheid omhoog gestegen.

Aan het gesnor was te horen, dat er enige kleine motoren werkten, die het toestel in de lucht zwevende hielden.

Blackhorst had dus een machine gebouwd, waarschijnlijk zelfs uitgevonden, waarmee hij veel geld kon verdienen, als hij daarop een patent nam. Blijkbaar vond hij het echter veiliger of wel voordeliger, om het toestel geheim te houden, om welke reden hij dan ook graag een assistent had, die niet al te slim was.

Dat die bediende niet al te slim was, mag nog eens blijken uit het feit, dat deze thans bezwaren maakte de touwladder te bestijgen, welke hem in het vliegtuig moest brengen. Wie echter het geheimzinnige lachje had kunnen zien, dat op het gelaat van de man, die voorgegeven had Bob te heten, speelde, zou over de onnozelheid van de man nog zo zeker niet zijn geweest.

Eindelijk scheen de man voor de dreigende woorden van zijn baas te zwichten, want met een diepe zucht begon hij de touwladder te beklimmen. Reeds op de tweede sport gleed hij uit, waardoor het luchtschip even begon te zwenken, zodat Blackhorst de domkop nog eens stevig uitvloekte.

Eindelijk kwam de man toch in het luchtschip, zette toen met een haak de hevel in beweging, waardoor het dak zich wederom geruisloos sloot.

De touwladder werd omhoog getrokken, en de machine zette in de duisternis koers naar het westen.

Blackhorst zat aan het stuur, terwijl Wabson bij het zoeklicht zat, waardoor de reizigers iets konden zien.

Bob zat in het midden en bekeek alles nauwkeurig, zoals zijn baas hem gelast had. Voor hem was dit alles

nieuw en het scheen al zijn aandacht te boeien.

Met grote snelheid zweefde de grote machine door het luchtruim, toen plotseling van de aarde twaalf slagen hoorbaar werden, die uit de verte schenen te komen.

Blackhorst uitte een vloek.

— Nu komen we toch iets te laat. Waar zijn we nu? mompelde hij.

Wabson richtte dadelijk het zoeklicht naar beneden en Bob, die opmerkzaam in de diepte keek, kon duidelijk de hem bekende toren van East-Acton prison herkennen.

Het gezicht van uit de hoogte was prachtig. Boven de reizigers strekte zich de heldere sterrenhemel uit en onder hen een zee van nevels, die door de lichtstralen van het sterke zoeklicht beschenen werden.

Men kon het landschap nauwkeurig herkennen. Langs de Uxbridge-road reed juist een auto...

— Wie zouden de reizigers in dit late uur en in deze eenzame streek zijn? dacht Bob bij zichzelf.

Blackhorst had aan een paar handelsgedraaid, waardoor de machine met nog meer snelheid verder vloog, zodat het toestel als een vogel door de lucht schoot.

Na enige ogenblikken drukte hij een hefboom neer en de machine ging onmiddellijk langzamer.

Deze beschreef nu enige kringen en zakte daarna langzaam door de nevel naar de aarde.

— Let nu goed op, Bob. Nu begint jouw werk, schreeuwde Blackhorst zijn assistent toe, die nog steeds onbeweeglijk op de hem aangewezen plaats zat.

De bestuurder richtte de vliegmachine nu naar een bos in de nabijheid.

Hier toonde Blackhorst zijn assistent op welke manier men ankeren kon en gaf hem nog allerlei inlichtingen.

Bob moest in het luchtschip blijven en de terugkomst der twee mannen afwachten.

Blackhorst vertelde hem niet, waar hij van plan was heen te gaan en deze scheen er zich ook niet om te bekommeren, dat er nergens een huis of hut

te zien was.

Het anker had gegrepen in een niet al te hoge boom en de touw ladder reikte tot de onderste takken. De twee luchtreizigers daalden nu de ladder om beurten af en stonden met een klein sprongetje op de weg, terwijl de vlieg-machine, als een grote vogel, zacht snorrend boven de boom bleef zweven.

— Hij is toch een eigenaardige knaap, zei Blackhorst, een handig technicus, maar overigens een domoor; hij verwondert zich nergens over.

— Als hij maar niet zo verschrikkelijk lelijk was, zei Wabson en verdween met zijn vriend in de dikke nevel.

Nauwelijks hadden deze twee het luchtschip verlaten, of er scheen leven in de dove assistent te komen.

Hij luisterde naar de zich verwijderende voetstappen, onderzocht nog eens, hoe het schip ankeren kon en maakte bij het licht van zijn zaklantaarn enige notities over het besturen van het luchtschip.

Nadat hij zijn waarnemingen geëindigd had, stapte hij voorzichtig uit het vaartuig en keek op de touw ladder staande, naar alle kanten uit. Daarna klom hij naar beneden en sloeg dezelfde richting in, die de twee mannen genomen hadden, mompelend:

— Ga jullie gang maar, lui, ik zal jullie wel vinden.

Tot mijn geluk ben ik bekend met de geheime ingang van de plaats van je misdaden. Je hadt natuurlijk gedacht dat de domme Bob niet wist, waar de reis heenging, maar jullie hebben misgerekend. Ik ken Willesdon uit het avontuur in de hel der verdoemden nog genoegzaam.

Met deze gedachtengang was hij tot aan het dichte kreupelhout gekomen en bleef staan op een plaats, waar hij niet gezien kon worden.

Terwijl hij zich vooroverboog, belichtte hij met zijn zaklantaarn het gras en begon ironisch te lachen.

Die stem, die lach kwam ontegenzeggelijk van John Raffles, de Grote Onbekende, die zich wederom eens schitterend had vermomd, om aldus achter het geheim te komen van Blackhorst,

de gewetenloze schurk, die hij thans voorgoed onschadelijk hoopte te maken.

— Jullie hebt het mij wel gemakkelijk gemaakt, heren, mompelde hij. Wel ja, voor verraad behoefden jullie niet bang te zijn; maar je weet niet, wie eigenlijk de domme en dove Bob is.

Hij was naast een groot grasveld blijven staan en tastte met zijn handen rond om de ring van een ijzeren plaat te zoeken; die hij weldra vond.

Met weinig moeite tilde hij de plaat op, legde deze op zijde en ging langs een kleine wenteltrap naar beneden.

Hij scheen hier tamelijk goed bekend te zijn, want hij achtte het onnodig zijn zaklantaarn te gebruiken.

Hij bleef voor een ijzeren deur staan, zocht een kruk en opende de deur, zonder enig gedruis, slechts zo ver als nodig was om er door te kunnen.

Een flauw licht bescheen de trap, en terwijl Raffles zich daarom weinig bekommerde, ging hij door de opening en verschool zich achter een stoel, waarvan de leuning de kleine geheime deur geheel verborg.

De stoel stond op een verhevenheid achter een soort altaar.

Aan beide zijden daarvan waren reusachtige slangen aangebracht, die hun geopende muilen naar de ingang gericht hadden.

Raffles kon het vertrek gemakkelijk overzien, want het werd door drie lampen verlicht.

In de vier zijwanden bevonden zich vier nissen, waarin lage oosterse rustbedden stonden, die met hun zachte zittingen een zonderling contrast vormden met de macabere omgeving.

Het altaar had aan de voorzijde een schilderij, voorstellende een duivel, die een vrouw met de linkerhand vasthield, terwijl hij haar met de rechterhand het hart uit de borst scheurde.

Op het altaar lagen een bijl, een dolk en een tang.

Rechts van het altaar stond een grote ijzeren kist.

Toen Raffles' blik daarop viel, glimlachte hij, in zichzelf mompelend:

— Jou ken ik en je kostbare inhoud zal weldra aan mij toebehoren.

Iets verder, achter in het onderaardse vertrek, zaten zeven mannen rondom een tafel.

Zij waren gekleed in vuurrode mantels en ieder droeg een hoofdsieraad met een paar duivelshorens.

Blackhorst zat als voorzitter in het midden en voor hem stond een doodshoofd, waarvan uit de oogholten licht straalde.

De zeven mannen spraken zacht, zodat het Raffles niet mogelijk was hun gesprek geheel te volgen.

Hij kon er echter wel zoveel uit opmaken, dat hij begreep, dat zij binnen twee dagen weer iets wilden uithalen, waarover veel gesproken zou worden, zonder dat het bekend zou worden, en men de duivelsbroeders op het spoor zou komen.

Toen Raffles bemerkte, dat de zeven mannen zich gereed maakten om te vertrekken, ging hij langzaam langs dezelfde weg, die hij gekomen was, terug.

— Deze keer zullen jullie je straf niet ontlopen, dacht hij, terwijl hij de ijzeren plaat voorzichtig weer op zijn plaats legde.

Toen Blackhorst en Wabson op de plaats terugkwamen, waar zij hun vlieg-machine hadden achtergelaten, zat Bob nog steeds op zijn plaats, en rookte kalm een pijp.

Nadat zij er zich van overtuigd hadden, dat alles in orde was, stapten Blackhorst en Wabson weer in het luchtschip.

Eén druk op de hefboom en de machine verhief zich majestueus in de lucht om snorrend thans koers naar het oosten te zetten.

Toen de kondor kort daarna boven de loods verscheen, wierp Blackhorst opnieuw de touwladder uit, opdat Bob het dak kon openen.

Plotseling klonk van beneden de kreet van een blauwe reiger, ofschoon nergens de vogel zelf te ontdekken viel.

De ijver van de assistent scheen daarvoor te worden aangespoord. Met buitengewone vlugheid had hij het handwiel omgedraaid en het schip binnen enige ogenblikken in de loods teruggebracht, zodat Blackhorst hem daarvoor

een woord van lof toevoegde.

De inrichting van het huis was voortreffelijk, zodat de mannen reeds enkele ogenblikken na de landing de loods door de lift verlaten konden.

Bob kreeg verlof, zich ter ruste te begeven, terwijl Wabson en Blackhorst zich in hun vertrekken terug trokken.

Nauwelijks was de assistent alleen of er scheen wederom een verandering in hem te hebben plaats gevonden.

In plaats van naar boven, naar zijn kamer te gaan, spoedde hij zich, sluipend langs de donkere gang, naar de achterzijde van het huis.

Nadat hij een sleutel uit zijn zak had gehaald, opende hij daarmee snel de zware deur en bevond zich onmiddellijk in een kleine straat, die direct aan de Theems grensde.

Nauwelijks was hij buiten dit in diepe rust liggende straatje, toen er in de duisternis iemand naar hem toekwam.

— Ben jij het, Charles? vroeg een stem. Ik hoorde je sein van boven uit de lucht en heb, zoals je ziet, onmiddellijk aan je wenk gehoor gegeven.

— Gode zij dank, dat je er bent, Edward, zei Brand. Er is een ontzettend

ongeluk gebeurd.

— Wat dan? Vertel het mij duidelijk en kalm, zei Raffles, zonder zijn tegenwoordigheid van geest te verliezen.

In vliegende haast deelde Brand nu zijn vriend mede, dat Kysagotami door de Indiërs was ontvoerd.

— Heb je reeds enig spoor? vroeg Raffles.

— Neen, want Hassan is nog niet terug, luidde het antwoord.

— Jammer, zei Lord Lister, dan moeten wij terstond onze maatregelen nemen. De Indiërs zullen haar wel pijnigen om haar te dwingen te zeggen waar de steen te vinden is.

Voor alles is het nu geraten hen te beletten, dat zij de arme vrouw doden.

— Hoe zullen wij dit doen? vroeg Brand.

— Dat kan ik je nog niet precies zeggen, maar half heb ik reeds mijn plan gemaakt.

Snel doorliepen de twee vrienden enige straten naar een plein, waar taxi's stonden en begaven zich naar hun woning, om plannen te beramen, hoe zij de schurken zouden kunnen ontmaskeren.

HOOFDSTUK VII

EEN VALSTRIK

Blackhorst neuriede voor zich heen, want hij was zeer goed gehumeurd; de besprekingen gedurende de nachtelijke bijeenkomst hadden hem bijzonder genoeg gedaan, en hij verheugde zich op het aanstaande feest der duivelsbroeders.

Bob kwam binnen en bracht op een blaadje een visitekaartje.

FRANÇOIS LANDRE

las Blackhorst, dacht een ogenblik na, schudde toen het hoofd en zei:

— Ik ken die man niet, maar laat die meneer maar binnenkomen.

De vreemdeling was onberispelijk gekleed en kwam met een buiging naar

binnen, die Blackhorst enigszins uit de hoogte beantwoordde.

— Excuseer mij mijnheer, als ik u lastig val, begon de vreemdeling in goed Engels, doch duidelijk hoorbaar accent. Het is een zaak van het hoogste belang, die mij tot u voert.

Blackhorst keek de bezoeker opmerkzaam aan en terwijl hij hem verzocht plaats te nemen, zei hij:

— Wat kan ik voor u doen?

De vreemdeling nam plaats en vol verwachting keek Blackhorst hem aan.

Na een paar keer gekucht te hebben, begon de bezoeker als volgt:

— Zoals u waarschijnlijk reeds uit mijn naam zult opgemaakt hebben, ben ik geen Engelsman, maar een Frans-

man. Ik ben een specialist op folkloristisch gebied en heb mij voor mijn studiën verscheidene jaren in Azië opgehouden.

De vreemdeling zweeg een ogenblik.

Daar Blackhorst hem daarop geen antwoord wist te geven, bewaarde deze het stilzwijgen; waarop de bezoeker voortging.

— Bij deskundigen is uw naam bekend als een groot verzamelaar en als iemand, die met aardse goederen rijkelijk bedeeld is.

Glimlachend maakte Blackhorst een afwijzende beweging; doch de vreemdeling vervolgde:

— Ik denk dus, dat ik aan het rechte adres ben voor de discrete zaak, die mij tot u voert. Hier kan toch niemand ons gesprek afluisteren? viel de bezoeker zichzelf in de rede en keek angstig om zich heen.

Een geruststellend lachje vertoonde zich op Blackhorst's gelaat, toen hij antwoordde:

— U kunt hier gerust spreken.

Monsieur Landré scheen door dit antwoord tevreden gesteld, want hij ademde merkbaar verlicht op.

— Zoals ik u reeds zoëven gezegd heb, ging hij voort, ben ik jarenlang in Azië geweest en vond op mijn onderzoekingsreizen door India gelegenheid om in het bezit te komen van een kleinood, dat voor de verzamelaar en kenner van werkelijk onschatbare waarde is.

Ik zou van dit kleinood in geen geval afstand willen doen, als ik mij niet juist nu moest uitrusten voor een nieuwe onderzoekingsstocht, waarvan ik mij veel succes voorstel en, eerlijk gezegd, enigszins schraal bij kas was. Nu weet u zelf wel, dat ieder geleerde meer waarde hecht aan wetenschap dan aan bezit, om welke reden ik dan ook na rijp beraad heb besloten, mijn kleinood te verkopen en heb de reis naar hier gemaakt om u het te koop aan te bieden.

De bezoeker had bij deze woorden een pakje uit de zak van zijn overjas gehaald en het touw losgemaakt. Hij zette nu voor Blackhorst op tafel een massief gouden, klein Indisch afgodsbeeld, in het voorhoofd waarvan zich een robijn

van buitengewone grootte als enig oog bevond.

Blackhorst zag op het eerste gezicht, dat de steen van onschatbare waarde was.

Hij keek verbluft en verwonderd op, maar wist zijn gevoelens goed te verbergen en vroeg op afgemeten toon:

— Wat is dat?

Landré scheen door deze vraag verast te zijn.

Glimlachend keek hij Blackhorst aan:

— Het is, zoals u als kenner wel zult zien, een klein beeldje van de god Siwa.

Ofschoon het van massief goud gemaakt is, ligt de waarde ervan voornamelijk slechts in de robijn, die ik, zoals ik u reeds gezegd heb, door een toeval in mijn bezit kreeg. Zoudt u dit stuk willen kopen?

Blackhorst had het beeldje in zijn handen genomen en bekeek het gedurende enige ogenblikken zwijgend. Zijn ogen schitterden van begeerte, maar hij wist zich te bedwingen en zei op een toon, zoals kooplieden dat gewoon zijn:

— De steen is zonder twijfel zeldzaam mooi en ik zou misschien ook niet ongenegen zijn het voorwerp te kopen. Het komt echter slechts op de prijs aan.

Al ben ik ook een groot liefhebber van antiquiteiten, ik ben toch voor alles koopman en u weet ook wel, dat een koopman rekenen moet, ging hij glimlachend voort.

De bezoeker keek voor zich en zei:

— Ik geef u nogmaals de verzekering, dat ik het kleinood niet zou verkopen, als ik niet door mijn reis de wetenschap grote diensten zou kunnen bewijzen en juist slecht bij kas ben.

Intussen wil ik natuurlijk het kleinood niet voor een appel en een ei van de hand doen en meen, dat honderdduizend pond sterling zeker niet te veel is.

Blackhorst sprong met goed geveinsde schrik van zijn stoel op.

— Maar, mijnheer, denkt u misschien dat ik een Cresus ben? riep hij uit. Ik denk er niet aan, om zulk een som te betalen.

De geleerde was zeer kalm gebleven en antwoordde:

— Ik beken dat het door mij genoemde bedrag niet gering is, maar ik bied u immers ook een stuk van onschatbare waarde aan. Bedenk eens: het wonderdadige oog van Siwa.

Schijnbaar verschrikt beet hij zich op de lippen.

Op het gelaat van Blackhorst verscheen bij deze woorden een uitdrukking, die bewees, dat hij de zaak begreep; grote opgewondenheid maakte zich van hem meester. Terwijl hij de bezoeker aankeek, zei hij:

— Verontschuldigd mij een ogenblik, alstublieft; alvorens wij verder onderhandelen, wil ik mijn kasboek eens nazien, opdat ik weet hoever ik kan gaan.

De bezoeker knikte toestemmend en Blackhorst ging naar een aangrenzend vertrek.

Zodra hij daar gekomen was, snelde hij naar een hoop dagbladen, die op een hoektafeltje lagen.

Haastig vlogen zijn ogen door de bladen; die, welke hij doorgezien had, wierp hij op de vloer, zodat de grond weldra met een stapel papier bedekt was.

Eindelijk scheen hij gevonden te hebben, wat hij zocht. In een oud nummer van de Times stond het volgende artikel:

Zoals onze correspondent uit Karwar meldt, is op geheimzinnige wijze uit de Siwatempel bij Nya Grodha een robijn gestolen, die door de Brahmanen bestempeld werd met de naam van Het wonderdadige oog van Siwa. De waarde van deze steen wordt op ongeveer een miljoen pond sterling geschat.

— Grote goden, bromde hij. Dat is een zaakje, zoals er mij in mijn gehele leven nog geen is voorgekomen. Ik moet die steen hebben, al zou het ook mijn gehele vermogen kosten.

Langzaam ging hij weer naar het andere vertrek.

Blackhorst trad glimlachend binnen, haalde de schouders op en zei:

— Waarde heer Landré, ik heb mij er nu van overtuigd, dat het mij niet mogelijk is u de gevraagde prijs te kunnen betalen. Als ge dus de koopsom

niet aanmerkelijk lager kunt stellen, dan zal ik er van moeten afzien.

— Hoeveel zoudt gij er dan voor kunnen geven?

Blackhorst ging op zijn gemak in zijn stoel zitten en antwoordde:

— Ik ben tot mijn spijt niet in staat, om meer dan vijftigduizend pond te betalen.

De bezoeker stond op en zei aarzelend:

— Dat zou dan slechts de helft zijn van het gevraagde bedrag, dat toch al zeer laag is.

— Zoals ik u reeds gezegd heb; ik kan u niet meer geven, hernam Blackhorst en vervolgde:

— Bedenk ook, waarde heer, dat men met zulke koopjes steeds gevaar loopt. Het zij verre van mij, u te willen beledigen, maar ik weet niet eens de omstandigheden, waaronder deze kostbaarheid in uw bezit is gekomen; hoe gemakkelijk zou ik niet in allerlei onaangenaamheden kunnen komen, door u te helpen.

De bezoeker scheen bij het horen dezer woorden verlegen te worden.

— Maar, Mr Blackhorst, u denkt toch niet...

Blackhorst bemerkte de verlegenheid van de bezoeker zeer goed en dacht bij zichzelf:

— Nu heb ik je in de val, spitsboef. Zich tot zijn bezoeker wendend, zei hij:

— Als gij het stuk dus voor vijftigduizend pond wilt verkopen, dan kunt gij dadelijk het geld krijgen, zo niet, dan zie ik er maar van af.

Landré scheen te overleggen.

— Met het bedrag, dat u mij biedt, kan ik niet uitkomen, waarde heer Blackhorst. Geef dan ten minste zestigduizend pond; gij bewijst dan de wetenschap een grote dienst.

— Vijftigduizend, geen cent meer.

Landré scheen met zichzelf in strijd te zijn. Eindelijk zei hij:

— Goed, dan zal ik er niet verder op aandringen. Maar ik moet nog één voorwaarde bij de koop bedingen, namelijk, dat u over de aankoop van het kostbaar stuk nog enige tijd het stilzwijgen bewaart; op zijn minst nog enige

weken.

— Natuurlijk totdat jij, gemene dief, in veiligheid bent, dacht Blackhorst bij zichzelf en zel:

— Goed deze voorwaarden neem ik aan.

Wees nu zo goed, mij dadelijk een schriftelijke verklaring te geven, dat ik het beeld met de robijn voor vijftigduizend pond van u gekocht heb. Terwijl gij dit schrijft, zal ik een cheque voor het genoemde bedrag voor u uitschrijven.

De bezoeker nam daar genoegen mee. Daarna ruilden beiden wederkerig de papieren en Blackhorst begeleidde de geleerde, waarmede hij zoëven de koop had gesloten, tot aan de deur.

Toen hij weer aan zijn schrijftafel zat, en het beeld nogmaals bekeek, mompelde hij:

— Dit is het mooiste koopje van mijn leven. Ik heb minstens anderhalf miljoen pond sterling met dit zaakje verdiend.

Daarna ging hij naar zijn brandkast

en sloot het kostbare kleinood weg.

.....

De bediende Bob stond aan de straatdeur, om de bezoeker uit te laten.

— Wel, Charles, is hij al in de val gelopen? vroeg de roodharige bediende, fluisterend, nadat de zich noemende François Landré op straat stond.

— Ja, de koop is afgesloten. Je plan is in alle opzichten gelukt, klonk het even zacht terug.

— Goed zo, zei Bob, die niemand anders was dan Raffles. Reeds deze nacht zal ik de robijn terughebben. Vergeet nu maar niet wat je het eerste moet doen. Het artikel moet morgenvroeg in alle Londense kranten verschijnen; slechts door dat artikel kunnen de Brahmanen op het spoor gebracht worden, waar zich de steen bevindt en dan hebben wij morgennacht de handen vrij om Kysagotami te redden.

De vermomde Landré knikte begrijpend en ging de straat op, terwijl de pokdalige bediende glimlachend de deur achter hem sloot.

HOOFDSTUK VIII

ROOF VAN DE ROBIJN

— Dat is niet om uit te houden, mopperde hoofdinspecteur Baxter en streek zenuwachtig met de hand over zijn gelaat.

— Alle kranten staan er vol van, dat de Japanse spionnen bijna iedere nacht door de lucht vliegen.

Dat Japans luchtschip moet een zeer merkwaardig ding zijn.

Ik zou er gaarne iets voor over hebben als ik dat toestel met eigen ogen kon aanschouwen.

— Dan moet u er maar eens uw nachtrust voor opofferen, zei Sullivan.

Misschien zijn het niet eens Japanse spionnen, meende Sullivan en alsof hem plotseling iets te binnen schoot, voegde hij er aan toe:

— Misschien is het wel uw boezemvriend Raffles.

Woedend riep Baxter uit:

— Sullivan, ben je van plan om mij gek te maken? Ik ben hartelijk blij, dat wij in maanden niets van die vent gehoord hebben.

Baxter begon gejaagd in het vertrek op en neer te lopen en werd pas na een poosje wat kalmer.

— Die gauwdief zijn wij, God zij dank kwijt en ik hoop dat hij nooit weer in Londen terugkomt.

Sullivan had tussen zijn werk door even een blik geworpen in het laatste nummer van de Times en scheen daarin iets van bijzonder gewicht te lezen, tenminste toen hij weer opkeek, liet hij een zacht gefluit tussen de tanden horen en vroeg, zich tot Baxter wendend:

— Zeg eens, hoofdinspecteur, herinnert gij u nog het bericht, dat lange tijd

geleden in de nieuwsbladen stond, dat in India in een tempel een kostbare robijn was gestolen?

Bent u vandaag nog van mening dat Raffles de hand daarbij in het spel had?

— Beslist, antwoordde de hoofdinspecteur.

— Dan kan ik u de aangename mededeling doen, dat uw boezemvriend weer in Londen is.

— Hoe dat? vroeg Baxter.

— Hier, in het ochtendblad staat een bericht, waarin vermeld staat dat de bekende antiquair Blackhorst gisteren een kostbare robijn gekocht heeft, die volgens de beschrijving niet anders dan de gestolen steen uit India kan zijn.

Baxter was belangstellend naderbij gekomen en las het tamelijk uitgebreide bericht in de Times.

— Gij kondt wat uw vermoeden betreft wel gelijk hebben, dat er sprake is van het in India gestolen kleinood, doch daarmee is nog niet gezegd, dat Raffles hier moet zijn. In elk geval zullen wij de zaak onderzoeken. Het beste zou zijn, om Blackhorst eens een bezoek te brengen, om iets omtrent de verkoper te vernemen.

Op dit ogenblik trad een politieagent het bureau van de hoofdinspecteur van politie binnen en bracht hem een brief.

Baxter opende het couvert en sprong plotseling achteruit.

— Wat scheelt u mijnheer de hoofdinspecteur? Wat is er gebeurd? vroeg Sullivan.

— Daar, lees zelf. Kerel, ik word er nog krankzinnig van, riep Baxter.

Sullivan nam de brief aan en las:

Mijnheer de hoofdinspecteur.

In de eerste plaats geef ik u hierbij kennis, dat ik na een lange afwezigheid het veld van mijn arbeid weer naar Londen verplaatst heb, hetgeen u zeker met vreugde zal vervullen.

Het is mij namelijk gelukt de door u sedert lang gezochte bende van de duivelsbroeders op het spoor te komen, en ik ken de plaats van hun geheime bijeenkomsten.

Hedennacht heeft er weer zulk een bijeenkomst plaats.

Ik geef u gelegenheid, het gehele nest uit te roeien.

U vindt in de bijlage een nauwkeurig plan van de plaatselijke ligging, alsook een opgave van de wachtwoorden. Volg stip die opgaven op en ik sta u voor de goede uitslag borg.

Ik twijfel er geen ogenblik aan, dat gij deze gunstige gelegenheid niet zult laten voorbijgaan.

Ik hoop, dat ik u met mijn aanwijzingen een dienst heb bewezen en ben, zoals altijd,

JOHN RAFFLES.

Toen inspecteur Sullivan dit gelezen had, begon hij hartelijk te lachen.

— Je bent gek, kerel, om daarover nog te lachen, mopperde Baxter. Wat zal er nu gebeuren?

— Wij zullen ons stipt aan de woorden van Raffles houden, en de gevolgen zullen niet uitblijven.

Het artikel over de koop van de robijn, dat men in alle bladen van Londen kon lezen, had niet alleen in het hoofdbureau van politie hevige opgewondenheid teweeg gebracht.

Blackhorst had zijn vriend Wabson niets van de voordelige koop verteld, die hij de vorige dag gesloten had, en dus was deze, niet kwaads vermoedend, bij hem gekomen, om naar de waarheid van dit dagbladartikel te informeren.

Al had hij er zich tegenover de Fransman niet over uitgelaten, dan was er Blackhorst toch veel aan gelegen, dat zijn koop voorlopig geheim bleef.

— Ik raad u aan, de steen nog heden in veiligheid te brengen, aldus raadde Wabson hem. Hoe zou je het vinden, als je die steen in onze geheime cassette in het hol der verdoemden zoudt verbergen?

— Neen, Wabson, dat is onmogelijk, zei Blackhorst. Ik kan de steen daar onmogelijk in veiligheid brengen, maar wij zullen morgen voor dit doel er nog eens op uitgaan.

— Zo ver zul je niet komen, mompelde Bob, die achter de deur het gesprek van de twee schurken had afgeluisterd. Nog vandaag zal het wonderdadige oog van Siwa weer in mijn bezit zijn.

Daar Bob door een opening in de deur zag dat Blackhorst daar op toetrad, ging hij stil in de donkere gang terug en wilde juist de trap opgaan toen hij weer hetzelfde eigenaardige gekrijs van de blauwe reiger hoorde, dat hij in de voorlaatste nacht uit de lucht vernomen had.

Eerst overtuigde hij zich er van, dat niemand hem kon beluisteren; waarna hij naar de achteruitgang sloop.

Niemand zag dat hij de poort met een geheime sleutel opende en dat hij in de steeg verdween, die naar de Theems voerde.

— Nu Charles, wat is er aan de hand? Heb je het een of ander ontdekt? vroeg hij zijn vriend, die plotseling naast hem was opgedoken.

Brand vertelde, dat Hassan de schuilplaats van de Indiërs ontdekt had.

Raffles maakte een paar notities van hetgeen Brand hem vertelde en beloofde hem een plan te zullen uitwerken.

— Ja, ik heb gezien dat het bericht in de Times stond, zei Brand.

— Niet alleen in de Times, maar in nog een aantal andere bladen ook, zei Raffles, en de uitwerking heb ik er ook al van kunnen nagaan. Ze zijn daar binnen, zei hij over zijn schouder naar het huis, dat hij pas verlaten had, wijzend.

Om te voorkomen, dat men hem zal dwingen de steen terug te geven, gaat Blackhorst deze verbergen, maar ik weet waar. Luister nu goed, hoe wij het zullen inpikken.

Jij moet deze nacht van elf uur af, met een auto, begeleid door Hassan, in 't jou bekende bos zijn, waar het luchtschip weer geankerd zal worden. Houd je verscholen en wees voorzichtig, dat je tegenwoordigheid niet ontdekt wordt. Mijn eerste doel zal zijn, dat ik weer in het bezit van de steen kom. Vergeet vooral niets van hetgeen ik je gezegd heb.

Brand drukte zijn vriend de hand en Raffles verdween in de steeg.

De Kondor stond ter bestijging gereed in de loods en Blackhorst maakte de kinbanden van zijn motorkap vast,

terwijl Wabson het stuur en de hefboomen onderzocht.

Bob scheen iets in het schild te voeren, want, zonder dat het door de anderen werd opgemerkt, liep hij heen en weer, net doende alsof hij druk bezig was.

Toen Blackhorst en Wabson in hun stuurstoelen zaten, klaar om op te stijgen, schoot het Bob te binnen, dat het oliereservoir wel leeg kon zijn. Hij schroefde de dop af en knikte. Het was leeg.

Om het bij te vullen, ging hij naar een grote groene kan, die in een hoek van de loods stond, maar ook deze kan was leeg, zodat Bob naar de kelder moest, waar het vat stond om bij te vullen.

Blackhorst riep hem toe, spoed te maken, daar het reeds laat was.

Bob gebruikte de lift, maar inplaats naar de kelder te gaan, ging hij naar de kamer van Blackhorst en opende de deur met een sleutel, die hij reeds enige dagen te voren gemaakt had.

Overdag had Raffles geen gelegenheid gevonden, om de kostbare steen te roven.

Hij opende met een valse sleutel de brandkast en binnen enkele ogenblikken had hij het kleine afgodsbeeld in de hand.

Met een tangetje, dat hij had meegebracht, brak hij voorzichtig de robijn uit het beeld. Daarna stak hij een briefje, dat hij vooraf geschreven had, in de lege oogholte, zette het beeld weer in de kast en sloot de deur.

Hij stak de steen in zijn zak en snelde naar de kelder en vandaar naar de lift, die hem binnen enkele seconden weer naar de loods bracht, waar het vliegtuig stond.

Blackhorst was uit zijn humeur door het oponthoud en maakte zijn assistent, terwijl deze het reservoir bijvulde, verwijten, omdat hij zo lang was weggebleven.

Bob deed zijn werk vlug en met grote nauwgezetheid, zodat Blackhorst weldra in een beter humeur kwam.

De lamp ging nu uit en weldra zweefde de machine door de lucht.

HOOFDSTUK IX

BAXTER IN DUIZEND ANGSTEN

De stationsambtenaren van het Stonebridgepark hadden van Scotland Yard bericht ontvangen, dat er een extra trein zou komen met politieagenten en dat dit geheim moest gehouden worden.

Nadat de laatste trein het station had verlaten, kwam er bericht dat de extra trein in aantocht was.

De stationschef was niet weinig verwonderd, dat hij uit de trein een geheel corps politieagenten zag stappen.

De hoofdinspecteur van politie Baxter, die aan het hoofd van de troep stond, deelde de chef nogmaals mede, dat hij het diepste stilzwijgen moest bewaren, waarna de troep zich naar de straatweg van Willesdon begaf.

Op de gewone landingsplaats had de kondor reeds een half uur geleden het anker uitgeworpen.

Bob werd opgedragen goed op het vliegtuig te letten, daar de bijeenkomst, waarheen Blackhorst en zijn vriend zich begaven, deze keer waarschijnlijk zeer lang zou duren.

Nauwelijks waren Blackhorst en Wabson verdwenen, of twee gestalten naderden het luchtschip.

Weer hoorde men het gekrijs van de blauwe reiger, dat het herkenningsteken tussen Raffles en Brand was. Raffles gaf een geruststellend teken met het hoofd en tevens een wenk met de hand aan de naderende personen.

Brand en Hassan waren als chauffeurs gekleed en waren door de grote gele brillen en lederen jassen volkomen onherkenbaar.

— Nu Charles, nu zal het er omgaan, fluisterde Raffles zijn vriend in het oor. Wij hebben nog een half uur tijd voor onze vriend Baxter met zijn politieagenten hier zal zijn en de schuilhoek van de misdadigers zal binnendringen. Wij moeten ons die tijd ten nutte maken. Ik zal trachten door de geheime ingang in het hol te komen en proberen of ik

mij in het bezit van de cassette kan stellen.

Zodra ik deze heb, moet Hassan die in de auto in veiligheid brengen.

Ik heb Henderson reeds de nodige instructies gegeven en hij weet, dat hij onmiddellijk moet weggrijpen en ook waarheen, zodra Hassan in de auto zit. Hij heeft mij ook beloofd een oogje in het zeil te houden, als er soms een achtervolging mocht plaatshebben, wat ik echter niet denk, maar waarop het toch goed is te rekenen. Met de vuisten van Henderson heeft Hassan niets te vrezen.

Voor jou heb ik een ander werkje. Hier is een brief; zodra Hassan in de auto veilig weg is, ga jij hiermee dadelijk naar de voorste ingang van de spelonk te Willesdon, in het Stonebridgepark.

Zodra ik bemerk, dat vriend Baxter zijn plicht heeft gedaan, ga ik met de vliegmachine naar de plaats die ik voor deze ontmoeting heb bestemd.

Blackhorst en Wabson zullen natuurlijk door de geheime ingang naar hier trachten te ontkomen.

Wanneer de heren hun luchtschip niet terugvinden, dan moeten zij maar zien hoe zij thuis komen.

En nu aan het werk.

Terwijl Brand zich gereed maakte naar Willesdon te gaan, zocht Raffles weer, thans begeleid door Hassan, de geheime ingang op, die naar het hol der verdoemden leidde.

Met een gerustheid, alsof hij er reeds jarenlang bekend was, daalde de Grote Onbekende in de diepte af, terwijl Hassan boven de wacht hield.

Raffles spoedde zich naar het deurtje en opende het geruisloos op een kier, om te zien of het terrein veilig was. Bijna had hij zich door een kreet ver raden, want vlak voor hem, op de zetel welke met de rug naar het deurtje was toegewend, zat Blackhorst en presideerde de vergadering.

Nauwelijks bekomen van de schrik, was Raffles weer de stoutmoedige avonturier en ging, zonder zich te bedenken, eenvoudig verder, alsof er geen gevaar bestond.

Hij opende het deurtje wijd genoeg om zijn lenig lichaam doorgang te verlenen, wrong zich er door en ging doodbedaard achter de stoel van de voorzitter zitten.

Het feest der duivelsbroeders zou ook heden, zoals naar gewoonte, beginnen met de strafzaak van een verrader.

De van verraad beschuldigde was een jong mens, die in het zwart gekleed en op een stoel vastgebonden was.

— En daarom zal de verrader de wijsvinger van zijn rechterhand worden afgehakt en deze tot eeuwige herinnering aan zijn misdaad bewaard worden, zo klonk het door de zaal. Nauwelijks waren deze woorden gesproken of er ontstond een getier en geschreeuw; men hoorde stemmen door elkander schreeuwen en kon duidelijk de woorden onderscheiden:

— Verraad, verraad.

Blackhorst was door het lawaai van zijn stoel opgestaan en naar de plaats gesnel, waar de drukte heerste, om te zien, wat daar te doen was.

Van dit oogenblik maakte Raffles gebruik, om de cassette, die naast de stoel van de voorzitter stond, beet te pakken en zich er in allerijl mede te verwijderen.

Toen hij uit de diepte en in het bezit van de schat naar boven kwam, sprong Hassan te voorschijn en nam zijn meester de vracht af.

Met de uitroep:

— Vooruit, Hassan, naar de auto, verdween Raffles in het nachtelijke duister.

Juist toen hij ter plaatse gekomen was, waar het geheime vliegtoestel geankerd was, dook er een andere gestalte uit de duisternis op.

— Ben jij het, Charles? vroeg Raffles haastig.

— Ik ben het. Alles is gelukkig in orde. De bende moet nu reeds in handen van de politie zijn.

— Ja, zei Raffles, terwijl hij de vlieg-

machine voor de opstijging gereed maakte, zij zijn reeds in het hol. Ik moet direct weg, Blackhorst en Wabson kunnen ieder oogenblik hier zijn. Ik ben nieuwsgierig of Baxter aan mijn uitnodiging gevolg heeft gegeven en alleen komen zal.

Bij deze woorden sprong hij op de plaats van de piloot, de schroeven snorden en de machine zweefde weg, terwijl Brand in het duister verdween.

Op dit oogenblik kwamen Blackhorst en Wabson ademloos aangerend en zagen met verwondering de vliegmaschine door de lucht verdwijnen...

Toen het eerste corps politieagenten, dat onder bevel van hoofdinspecteur Baxter stond, voor het huisje aan de straatweg naar Willesdon, was aangekomen, kwam een jongmens, gekleed in het lederen costuum van een chauffeur met bril en motorkap, uit de zijgang en vroeg aan een der agenten:

— Is mijnheer de hoofdinspecteur Baxter hier?

Deze kwam onmiddellijk naar voren en keek de jongeman uitvorsend aan, zonder hem nochtans te herkennen.

— Ik heb een brief voor u, mijnheer de hoofdinspecteur, zei de chauffeur.

De hoofdinspecteur nam de brief aan, opende het couvert en las bij het licht van de zaklantaarn van een der politieagenten het volgende:

Zeer geachte heer hoofdinspecteur.

Als ge deze brief ontvangt, staat ge voor de oplossing van een groot raadsel. Ik wil u de oplossing van een nog groter raadsel aan de hand doen, wanneer u zich precies houdt, aan hetgeen ik u opgeef. Ik weet, dat ge gaarne iets zoudt willen ontdekken omtrent de geheimzinnige vliegmaschine. Ook dit wil ik u mogelijk maken.

Zodra gij uw opdracht hier vervuld hebt, verzoeke ik u aan de oostelijke kant van Shepberds bush te komen; daar staat de vliegmaschine te wachten.

Gij behoeft niet alleen te komen, neem inspecteur Sullivan gerust mee;

anders echter niemand.

Wanneer ge deze voorwaarde in acht neemt, dan zult ge veel gewaar worden, wat van belang voor u is. Maar als ge mij overrompelen wilt en meer mensen wilt medebrengen, dan komt u niets te weten. Gij weet, dat ik altijd woord houd en verwacht daarom, dat ge doen zult, zoals ik u verzoek.

Als steeds met hoogachting,

JOHN RAFFLES.

Toen Baxter dit gelezen had, wiste hij zich het zweet van het voorhoofd.

De tweede en derde afdeling van de agenten was intussen aangekomen en daaronder bevond zich ook Sullivan.

De hoofdinspecteur gaf hem een wenk en toonde hem de brief, al zeggend:

— Ik geloof toch, dat het goed is, als wij precies zo handelen als Raffles voorschrijft.

— Dat is verstandig van u, mijnheer de hoofdinspecteur, zei Sullivan en klopte Baxter op de schouder.

Intussen hadden de agenten van politie zich verzameld en Baxter drong er nu op aan om het hol van de duivelsbroeders binnen te dringen.

Een gedeelte der agenten werd rondom het huisje en in de voortuin geposteerd; anderen moesten de wacht houden aan de rechter- en linkerzijde van de uitgang en moesten zich zo dicht tegen de muur aandrukken, dat zij van het huis uit niet konden worden opgemerkt. Eindelijk ging Baxter naar de deur en klopte, zoals Raffles hem had opgedragen, drie keer aan.

Het deurraampje werd geopend en Baxter liet het wachtwoord horen, terwijl hij zijn rechterhand op het hart legde.

Het raampje werd gesloten en enige ogenblikken daarna ging de deur open.

Op hetzelfde ogenblik drongen van beide kanten de agenten het huis binnen.

Alles werd precies zo gedaan als Raffles had opgegeven. In een verder verwijderd vertrek bleven de agenten nu staan en terwijl een van hen met de voet op een knop drukte, die in de vloer

was aangebracht, drukte Sullivan op een veer aan het venster.

Tot aller verbazing zonk plotseling de ene wand naar beneden en voor zich zagen de verbaasde agenten een onderaardse ruimte, die met mensen gevuld was, uit de meest verschillende standen der Londense bevolking.

De agenten hadden hun revolvers in de rechterhand, in de linker de gummistokken en nu riep Baxter met donderende stem tot de overrompelden:

— In naam der wet, gij zijt mijn gevangenen.

Toen Blackhorst zag, dat er politie het hol was binnengedrongen, gaf hij enige bevelen en snelde weg.

Allen trachtten een uitweg te vinden en plotseling werd er zelfs op de agenten geschoten.

Een geweldige strijd ontstond. Eindelijk gelukte het de agenten toch, de bende meester te worden. Allen werden geboeid, in kleine groepen naar het naastbijgelegen station gebracht en daar voorlopig opgesloten in een extra-trein.

Toen de laatsten weggebracht waren, bleven alleen hoofdinspecteur Baxter met inspecteur Sullivan en een vijftal politieagenten achter.

— Raffles heeft weer woord gehouden, zei Baxter en een zekere bewondering sprak uit zijn stem. Zullen wij nu het tweede gedeelte van ons avontuur wagen?

— Dat komt mij verreweg het beste voor, mijnheer de hoofdinspecteur, zei Sullivan.

— Welnu, laat ons dan maar gaan, zei de hoofdinspecteur.

De vijf agenten werden ter bewaking achtergelaten, terwijl Baxter en Sullivan vertrokken.

Toen de twee politieagenten de laan, waarin zij zich bevonden, ten einde waren, waardoor de vrije blik over een uitgestrekte strook grond kon gaan, wees Sullivan voor zich uit en zei:

— Hé, wat zou dat zijn?

Als in antwoord op deze vraag kwam een roodharig man te voorschijn, die zich tot de twee politieagenten wendde met de vraag:

— Zijt gij hoofdinspecteur Baxter en zijt gij inspecteur Sullivan?

— Jawel, antwoordde Baxter en keek de roodharige man wantrouwend van ter zijde aan.

— Mag ik u verzoeken, deze vliegma-
chine nader te bekijken? vroeg deze.

— Ik dacht dat Raffles hier was, zei
Baxter verwonderd.

De roodharige wees op zijn oren en
schudde het hoofd, daardoor te kennen
gevend, dat hij slecht horend was en
de vraag niet verstond. Hij herhaalde:

— Wees zo goed de machine nader
te bekijken.

Weest zo goed, wat nader te komen,
heren, dan zal ik u de behandeling tonen.

Baxter en Sullivan stapten in het
toestel.

Nauwelijks waren ze er in, of Raf-
fles sprong op de plaats van de piloot,
drukte op een hefboom en de geheim-
zinnige machine verhief zich in de
lucht.

Baxter en Sullivan uitten een kreet
van schrik en werden zo wit als een
doek. Daar waren zij waarachtig lucht-
reizigers tegen wil en dank.

Was Baxter aanvankelijk zeer bang
geweest, nu zag hij met welk een zeker-
heid de machine werd bestuurd, zodat
er voor neerstorten geen vrees be-
stond. Hij voelde zijn moed terugkeren
en wendde zich tot de piloot met de op-
bevelende toon uitgesproken woorden:

— Raffles, ik neem je in arrest 'en
beveel je in naam der wet, om ons da-
delijk weer naar beneden te brengen.

Raffles begon te lachen en zei:

— Ik heb de grootste eerbied voor
de wet, maar hier ben ik de baas en
laat mij niets bevelen. Maar uw verlan-
gen naar de aardbodem begrijp ik vol-
komen en ik zal aan dat verlangen ook
voldoen, zodra ik de tijd er voor ge-
komen acht.

Gij zult mij wel geloven, mijnheer de
hoofdinspecteur, dat ik u en inspecteur
Sullivan niet zonder reden hier naar
boven gevoerd heb en ik wil u mijn re-
denen daarvoor uiteenzetten.

Ik heb tot mijn genoegen gezien, dat
gij de lieden uit de spelonk van de dui-
velsbroeders hebt opgelicht.

— Man, je hebt zeker een verbond
met de duivel gesloten? riep Sullivan
uit.

— Dat nu juist niet, heren, zei Raf-
fles, maar om u uw kostbare tijd niet
langer te ontroven, verzoek ik u, mij
nu aandachtig aan te horen. Gij denkt
misschien, mijnheer de hoofdinspecteur,
dat gij bij de grote vangst, die u gelukt
is, ook de hoofdpersoon te pakken hebt
gekregen.

— Dat denk ik zeer zeker, zei Baxter.

— Neen, mijnheer de hoofdinspecteur,
zei Raffles, de twee hoofdschuldigen,
waarbij de hoofdaanvoerder der bende,
zijn u ontsnapt.

— Hoe weet ge dat?

— Dat is alweer mijn geheim.

Ik heb reden te vermoeden dat nog
in deze nacht, zo niet alle twee, dan
toch zeker aan een ervan de rechtmatige
straf zal voltrokken worden.

Het zou nu kunnen gebeuren, dat
men mij er van verdacht en de hoofd-
oorzaak, waarom ik u op deze tocht
heb meegenomen, is, om mij een alibi
te verschaffen.

Weest zo goed op uw horloges te kij-
ken, heren.

Beiden haalden hun horloges te voor-
schijn en zagen dat het drie uur in de
ochtend was.

— Hebt ge u genoegzaam overtuigd
van de tijd, dan dank ik u, heren, zei
Raffles. Verder wilde ik u het bewijs
leveren, dat de geheimzinnige vliegma-
chine, die geheel Engeland in beroering
brengt, niet door Japanse spionnen be-
stuurd wordt.

— Maar door Raffles, viel Sullivan
hem in de rede, terwijl hij luidkeels be-
gon te lachen.

— Zeer juist, antwoordde deze en
ging daarna voort:

— Daar deze twee zaken nu door ons
besproken zijn, kan ik u wel weer naar
de aardbodem terugbrengen.

Zonder een antwoord af te wachten,
drukte Raffles op een hefboom en het
was alsof de aarde naar hun toesprong.

Zonder dat men de minste schok voel-
de, stond het toestel plotseling op de
grond.

Nauwelijks had de Kondor de grond

aangeraakt of Sullivan sprong er uit.

Raffles, met de handen op de knoppen en hefbomen had geen oog van de hoofdinspecteur af.

Op het ogenblik, dat deze vaste bodem onder zijn voeten voelde, draaide hij zich om en riep:

— Raffles, gij zijt mijn arrestant. In naam der wet...

Raffles, die zeer goed de bedoeling van de hoofdinspecteur had geraden, drukte weer op een knop en majestueus zweefde het luchtschip opnieuw omhoog.

HOOFDSTUK X

EEN GEHEIMZINNIGE MOORD

Toen Blackhorst zijn luchtschip in de lucht zag zweven, ontsnapte een vloek zijn lippen.

— Wij zijn verraden, verraden van alle kanten, riep Wabson. Dus die Bob is toch een verrader.

— Stil, gebod Blackhorst. Om te jammeren en te weeklagen is nu geen tijd, wij moeten op onze eigen veiligheid bedacht zijn. Thans voorwaarts. Zo snel mogelijk.

Beiden stormden naar de Holland Park Avenue, die van het noordwesten in rechte richting naar Hyde Park voert. Zij hadden geluk bij hun vlucht; nauwelijks hadden zij enige meters in razende vaart afgelegd, of zij zagen in de verte de lichten van een auto naderen. Het was een lege taxi en wilde naar Londen terugkeren.

— Drommels, dat is nog een geluk, zei Blackhorst, toen hij uitgeput in de kussens van de auto achterover lag.

— Wie zou de cassette met de schat gestolen hebben? vroeg Wabson.

— Wat weet ik daarvan? In alle geval dezelfde, die de politie op ons afgestuurd heeft. En nu ook nog de vlieg-machine verdwenen... Wist ik maar, of Bob misschien een domme streek heeft uitgehaald en nu ergens in de wolken rondzweeft, of dat hij werkelijk een verrader is, mompelde Blackhorst op zijn tanden knarsend.

— Wat zal er nu gebeuren? jammerde Wabson.

— Stel je toch niet zo idioot aan, luidde de vriendelijke raad aan Wabson. Wij zullen bijeenpakken, wat er aan geld en andere waarden voorhanden

is en dan zo gauw mogelijk Engeland verlaten. Zie je wel, dat het goed was, dat ik de kostbare steen niet in de cassette gesloten heb, want dan was hij ook voor ons verloren geweest.

Onder deze gesprekken was de taxi tot Fleetstreet gekomen. Blackhorst betaalde de chauffeur en ging met zijn vriend in huis.

— Wat heeft dit nu te betekenen? vroeg hij. Zijn ze dan vandaag allemaal gek geworden? Het oude wijf heeft niet eens de huisdeur gesloten.

Hij sloot de deur aan de binnenzijde en ging met Wabson naar zijn werkkamer.

Toen Blackhorst het licht ontstak, bemerkte hij niet, dat de wandbeschildering, waarboven de vreemde wapens hingen, zich bewoog.

Hij ging naar de brandkast, doch sprong met een luide kreet van schrik achteruit.

Buiten zichzelf van woede, tastte hij in de brandkast en haalde er het kleine gouden afgodsbeeld uit. Op de plaats, waar tot dusverre de kostbare steen had geschitterd, zag hij een groot gat waarin een brief stak.

Met bevende handen vatte Blackhorst de brief aan en opende deze. Hij las:

De schat is in mijn bezit. Gij zijt het slachtoffer van uw eigen hebzucht geworden. Eens heb ik u wraak gezworen, die heden genomen is. Ik was Bob. Het verraad van de duivelsbroeders is mijn werk. Ook de vlieg-machine is in mijn bezit.

JOHN RAFFLES.

Met een waanzinnige kreet van woede slingerde Blackhorst het beeld op de grond.

Op dit ogenblik was het alsof de venstergordijnen door een luchtstroom werden bewogen. Drie mannen kwamen er van achter te voorschijn en wierpen zich op het beeldje, dat over de grond rolde.

Het waren de drie Indiërs, die, zoals Raffles goed had ingezien, 's nachts bij Blackhorst hadden ingebroken om het wonderdadige oog te stelen, dat volgens de dagbladberichten in het bezit van Blackhorst moest zijn.

Toen Blackhorst de drie mannen plotseling uit hun schuilhoek te voorschijn zag komen, dacht hij dat de politie hem op de hielen zat, of dat Raffles teruggekeerd was; kortom hij was als krankzinnig, sprong als een dolle naar de muur, pakte een dolk, stortte zich in zijn blinde woede op de grijze Asru en stak hem het staal diep in de borst.

De oude man uitte een kreet en zakte ineem op de vloer.

Toen zijn twee begeleiders het bloed van hun voorman zagen vloeien, vertrokken zich hun gezichten tot haat en woede, hun ogen fonkelden en het volgende ogenblik zwaaiden zij hun dolken, waarmee zij zich op Blackhorst en op Wabson wierpen.

In weerwil van zijn diepe wond probeerde Asru hen tegen te houden, doch het was reeds te laat; want in hetzelfde ogenblik doorboorden de dolken de harten van de twee overrompelden en zonder enig geluid te geven, zegen zij ineen.

— Wat hebt ge gedaan? zei de grijsaard. De enigen, die ons inlichtingen konden geven over het heilige oog van Siwa, hebt ge gedood. Wie zal ons nu zeggen waar zich het kostbare kleinood bevindt?

Daarna begaven hem zijn krachten en door het vele bloedverlies zonk hij bewusteloos neer.

De twee Indiërs hielden zich nu met hun oude voorman bezig en trachtten zijn wond te verbinden.

Daarna doorzochten zij met de meeste spoed de brandkast en alle hoeken

van het vertrek om de kostbare steen op te sporen. Maar te vergeefs; deze was spoorloos verdwenen.

Daar al het verdere zoeken zonder resultaat bleef, namen zij Asru, die intussen weer bijgekomen was, tussen zich in en verlieten het huis, zonder verder een blik op de twee lijken te werpen.

.....
Aan de oostzijde, ver buiten Londen, leidde een eenzame straatweg door een heuvelachtige streek.

Op verre afstand van alle andere woningen stond een eenzaam huis, waarachter slechts een klein tuintje lag. Tot voor enige jaren had het steeds leeg gestaan, doch sedert enige tijd werd hier een geheimzinnig leven geleid.

Drie buitenlanders hadden, zoals zij voorgaven met het doel om studiën te maken, het huis, dat onder het toezicht van een huusbewaarder stond, gehuurd.

Voor de vensters hingen geen gordijnen en de opkomende zon bescheen een armoedig stroleger, waarop een jonge vrouw lag, die hevig schreide.

— Mijn hemel, hoe lang zal deze elende nog duren? En hij? Waarom blijft hij toch zo lang weg?

Opeens hoorde zij een luid geronk in de lucht. Met haar ogen trachtte zij de wolken te doorboren, om de oorzaak van het geluid te vinden.

Door de nevel naderde een donker gevaarte, dat er uitzag als een vliegmaschine.

Verschrikt keek de vrouw naar het gevaarte en hield de handen voor haar ogen.

Een luid geklop tegen de vensterruiten deed haar opnieuw schrikken, tot een wel bekende stem riep:

— Kysagotami.

Met een jubelkreet nam zij haar handen voor het gelaat weg en snelde naar het venster.

— Kysagotami, kunt gij open doen? riep Raffles.

De aangesprokene antwoordde ontkennend en zei dat de vensters alle gesloten waren.

— Dan zal ik de ruiten inslaan, riep Raffles.

Door de daardoor ontstane opening kwamen twee mannen te voorschijn.

De eerste was Charles Brand. Daarna kwam Hassan binnen, die zich voor de voeten van de vrouw wierp.

Raffles zelf bleef bij de vliegmaschine en gaf vandaar zijn bevelen.

Intussen brachten Brand en Hassan Kysagotami naar beneden. Toen Raffles binnenkwam wilde de jonge vrouw hem voor de voeten vallen.

— Gij hoeft mij niet te bedanken, Kysagotami; want ik heb slechts mijn plicht gedaan, zei Raffles. Ik heb u in deze gevaren gestort en daarom ben ik voor uw leven en veiligheid verantwoordelijk.

Raffles droeg Hassan op, voor de deur de wacht te houden en te melden, zodra er iets verdachts was waar te nemen.

Nog terwijl Raffles met Hassan sprak en hij hem zijn bevelen gaf, wankelde Kysagotami, en ving Brand haar in zijn armen op.

Nu eerst vertelde de vrouw, dat zij sedert twee dagen niets gegeten had.

De jonge vrouw had nauwelijks iets gegeten of Hassan snelde ademloos binnen en deelde mede, dat de Indiërs op komst waren.

Raffles spoedde zich naar buiten en overtuigde zich ervan, dat drie personen langzaam naderden. Een hunner scheen gedragen te worden.

Raffles begreep dadelijk wat er gebeurd was.

— Wij zullen gemakkelijk spel hebben, zei hij, en deelde zijn orders uit.

Kysagotami werd in een afzonderlijk vertrek gebracht en de drie mannen wachtten de Indiërs nu af binnen het huis.

Toen zij de deur wilden openen sprongen Raffles en Hassan ieder op een der Indiërs toe en wierpen zich op hen; terwijl Brand zich met de gewonde Asru bezig hield.

In een ogenblik tijds waren de beide eersten gebonden en lagen hulpeloos op de vloer.

Bij het licht van de zaklantaarn, die Raffles intussen ontstoken had, herkennen de Indiërs hun vijanden en begon-

nen vreselijk te vloeken.

Raffles gelastte hen te zwijgen en wendde zich tot de gewonde Asru, die ondersteund door Brand, in een hoek zat.

— Ge zult wel inzien, dat iedere tegenstand doelloos is, zei hij, gij zijt in onze macht. Ik wens intussen niet door u als vijand te worden beschouwd en ik zal u ook niet als vijand behandelen. Ik wens vrede met u te hebben en wil u helpen uw eed getrouw te blijven, wanneer ge mijn voorwaarden aanneemt.

De donkere ogen van de Indiërs vestigden zich op Raffles en Asru zei:

— Spreek. Welke zijn uw voorwaarden?

— Ik weet, dat gij het oog van Siwa zoekt...

— Dat gij gestolen hebt, viel Asru hem in de rede.

— Ik wil niet met u twisten. Ik verklaar u dat ik bereid ben u deze kostbare schat, waarvoor ge de verre reis ondernomen hebt, terug te geven.

De ogen van de Indiër fonkelden en onwillekeurig trachtte hij zich op te richten.

— Als gij, ging Raffles voort, u door een heilige eed wilt verbinden, nog heden Engeland te verlaten.

Na een poos zei Asru:

— Goed, wij zijn bereid de eed te zweren, als ge ons de steen dadelijk wilt teruggeven.

Zij zwoeren, nog dezelfde dag Londen te verlaten, om er nooit weer terug te keren. Verder moesten zij zweren, dat zij het leven van Kysagotami zouden eerbiedigen en dat zij zich zouden onthouden van alle pogingen om wraak te nemen.

Hetzelfde moesten zij ook te opzichte van hun stamgenoten beloven. Eerst toen legde Raffles de kostbare steen op de palm van een der uitgestrekte handen.

Thans bestegen alle vier de kondor, die Raffles naar een geheime plaats stuurde, die hij reeds enige dagen geleden voor dit doel had uitgekozen.

Van hieruit bracht hij Kysagotami weer naar haar woning, alwaar zij door

mevrouw Warner en Ellen met tranen van vreugde werd ontvangen.

De vrouwen gevoelden zich gelukkig, dat het dreigende gevaar voor het leven van Kysagotami, door de dapperheid van Lord Lister, verdwenen was.

.....

Na deze nacht vol beroeringen waren hoofdinspecteur Baxter en inspecteur Sullivan juist weer in Scotland Yard aangekomen.

Terwijl zij op weg daarheen waren zagen zij een troep mannen, die hevig met elkaar vochten.

Hoofdinspecteur Baxter wilde tussenbeide komen, maar Sullivan trok hem met zich mee, zeggend:

— Laat die kerels toch alleen hun krakeel uitvechten. Wij moeten nu weg.

Ik denk dat wij nu toch wel een uurtje rust verdiend hebben, zei Sullivan.

Eensklaps ging de telefoon over en hoofdinspecteur Baxter werd dringend verzocht onmiddellijk naar het politiebureau in Fleetstreet te gaan.

— Dat is om gek te worden, mopperde Baxter, wat zou er nu weer gebeurd zijn?

Het bericht luidde, dat men juist een vreselijke dubbele moord ontdekt had.

Toen de twee mannen daar ter plaatse waren aangekomen, vertoonde zich een vreselijk schouwspel aan hun ogen. Midden in het vertrek van Blackhorst lagen op het Indische tapijt, dat geheel met bloed doordrenkt was, de lijken van Blackhorst en Wabson.

De dolk der Indiërs stak nog in hun borst.

Toen een arts constateerde dat de dood van de twee mannen om ongeveer drie

uur 's morgens was ingetreden, keken Baxter en Sullivan elkander veelbetekenend aan. Thans begrepen zij waarom Raffles zich zijn alibi verschaft had. Ofschoon de grootste wanorde in het vertrek heerste en de brandkast open stond, scheen er toch van het geld en de kostbaarheden niets gestolen te zijn. Een hunner schoof een rustbed opzij en liet plotseling een kreet van verwondering horen; want daar lag een gouden voorwerp.

Hij nam het op en het bleek een gouden afgodsbeeldje te zijn, waaruit met geweld een edelsteen was gebroken, dat een oog had voorgesteld.

Toen ze dit zagen dachten beiden onmiddellijk aan het artikel voorkomende in de krant van de vorige dag.

— Kijk eens, de Indische steen en als moordwapenen de Indische dolken; zou daar geen verband tussen bestaan? vroeg Baxter zich af.

— Dan schijnt het mij wel toe dat wij de moordenaars deze keer ver weg moeten zoeken.

Maanden later kwam in de Times een bericht voor, waarin uit Bombay gemeld werd dat het op zulk een geheimzinnige wijze verdwenen oog van Siwa was teruggebracht was naar zijn oude plaats in de Siwa-tempel te Nyagrodha.

Toen hoofdinspecteur Baxter dit las mompelde hij:

— Het is dus werkelijk Raffles niet geweest, die de steen uit het gouden beeldje heeft gestolen. Wat is hij toch een zonderling man. Ik begin hoe langer hoe minder van hem te begrijpen. Hij is en blijft de Grote Onbekende.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

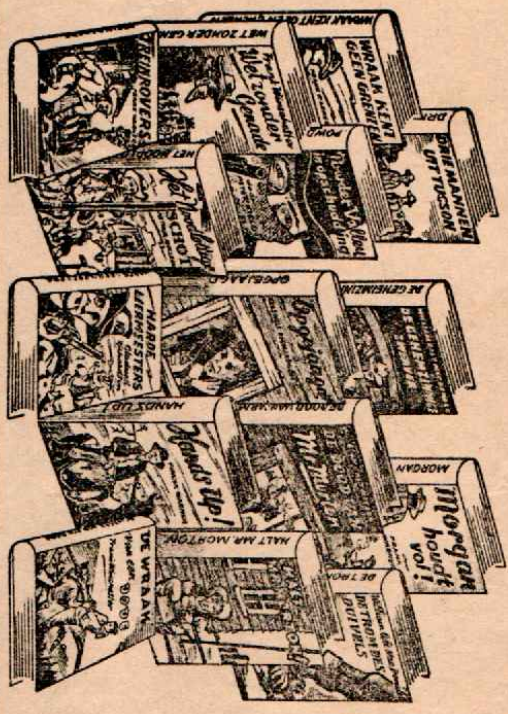
Gestrafte meineed

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar **5,-** of meer met **5,-** per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlotige schot door Arthur Macken
3. Harde Leermesters door Gladwell Richards
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door Frank Warner
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richards
9. De dood van Mr. Morton } beide door William
10. Halt, Mr. Morton } Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Macken
13. De gehelmde zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulveis door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten **88,50**. Nu slechts **44,25**, desgewenst betaalbaar met **5,-** of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevendienste bon in.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van **44,25** / de termijn van **f.** *

te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor reambourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM, **L. L.**

ADRES,

LEIDSEGRACHT 108 - A-DAM-C.
 Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67007